

9^E JAARGANG N^O 51 — 7 MAART 1930

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 100.000 EXEMPLAREN

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTRATIE
N.Z. VOORBURGWAL 262
TEL. INTERC. 33170 GIRO 97946

ANN HARDING

een nieuwe ster der United Artists. Binnenkort zal zij ook in Nederland te bewonderen zijn.

De strandboulevard te Zandpoort zal aanmerkelijk worden verbreed. Een tweetal foto's van de werkzaamheden.

PROVINCIAAL NIEUWS

Op 't kerkhof te Haarlem werd begraven de bekende prozaschrijver Jacques van Looy. Herman Robbers spreekt aan de groeve.

Een aardig kijkje van de hulding van den heer D. Teer, die 25 jaar burgemeester van Oostzaan was. De schooljeugd maakt haar opwachting.

Aan den burgemeester van Edam, den heer Kolfschoten, werd door generaal Teunissen in „Bellevue" te Amsterdam het Witte Mobilisatie-Kruis, wegens bijzondere verdiensten, verleend.

De heer J. Hogeboom, gemeentesecretaris van Ter Aar, werd gehuldigd bij gelegenheid van zijn 40-jarig ambtsjubilé.

In het Vondelpark. Ruiters draaien op een mooien lentemorgen door de lanen.

UIT DE Hoofdstad

De Constantijn Huygensstraat wordt beroofd van zijn boomentooi. De laatste getrouwen.

Op de ateliers van den heer Kleinman wordt hard gewerkt aan de verfilming van het toneelstuk „Zeemansvrouwen”.

De verbeteringen aan de verkeerswegen, die Amsterdam met het Gooi verbinden, worden steeds talrijker. Thans is de Harteveldsche brug bij Diemen verbreed, hetgeen weer een verandering ten goede betekent.

Het verkeer maakt het noodzakelijk den rijweg op de bruggen, die de Leidschestraat verbinden, te verbreed. De voetgangers zullen het met wat minder ruimte moeten stellen.

1 Maart — de traditioneele datum, dat de Koning van den Lach, Buziau, door een veelkleurigen stoet van ministers en hovelingen omstuwd, zijn intrede doet in de Amstelveeste. En de hoofdstad laat zich niet onbetuigd. Avond aan avond daveret de holle ruimte van Carré van de uitbundige pret die het illustre koppel Buziau-Nieuwenhuizen, door zijn verschijning alleen

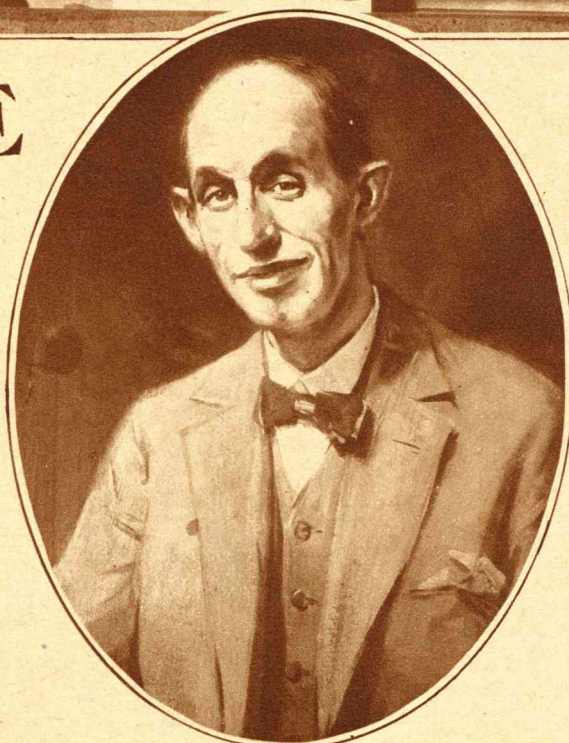

reeds, weet te ontke-
tenen. Maar het dient
gezegd, dat zij op uit-
nemende wijze geëscor-
teerd worden door alle
overige artisten. We
weten 't trouwens reeds
lang: een revue van
Bouwmeester is 'n feest
voor het oog en het
oor en ook „Turf in je
Ransel” turft het eene
succes op 't andere. Een
succes dat in alle op-
zichten welverdiend is.

Op zoek naar Chang!

„TURF IN JE

RANSEL”

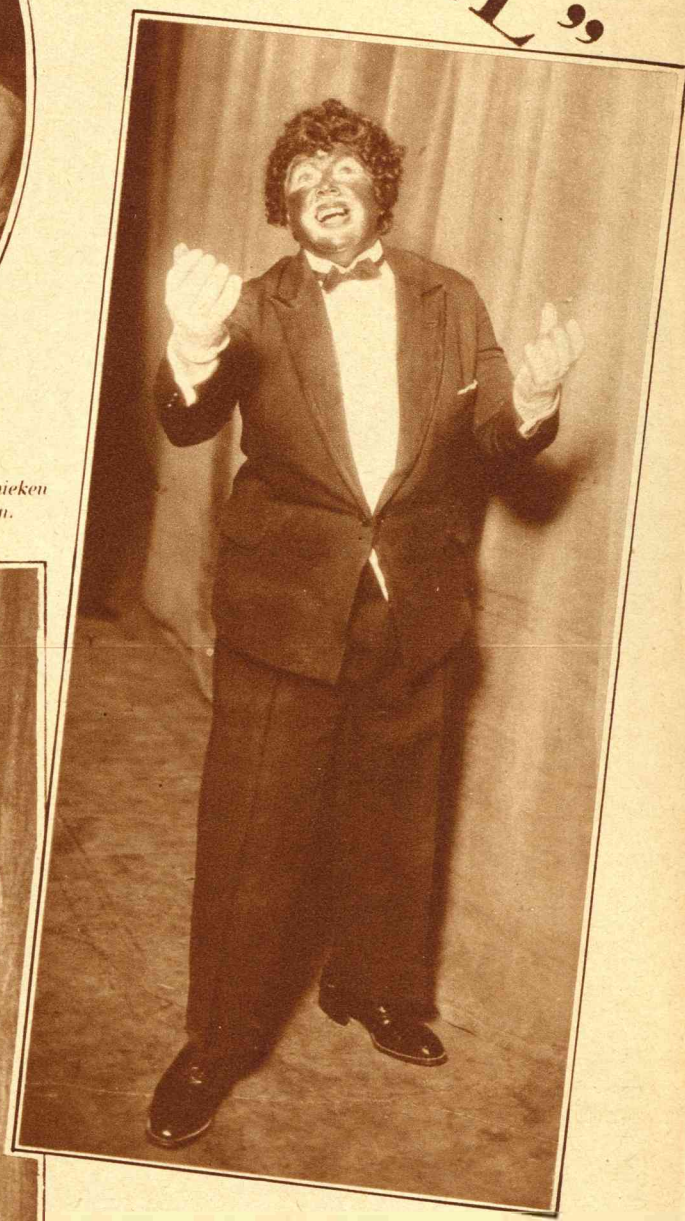
Johan Buziau, zonder twijfel een der uitstekendste komieken van Europa, naar een schilderij van H. van Meegeren.

Buziau als dienstmeisje een der grootste successen van den avond.

Het trio, dat Amsterdam doet schateren: Buziau,

Henriette Davids parodieert het sentimenteele liedje „Sonny Boy”. Hier ziet men haar als de negerzanger Al Johnson.

Henriette Davids en Siem Nieuwenhuizen.

Een Moordenaar en zijn Zoon

DOOR A. OSCAR KLAUSSMANN

De oude vrouw schudde haar hoofd. „Zoo niet! Ik moet de belofte houden, die ik aan een braven jongen heb gegeven. Slechts als de politie of de rechtbank heel uitdrukkelijk van mij zou verlangen, dat ik alles zeg, wat ik weet — dan alleen mag ik het zeggen.”

„Nu, dat kan immers onmiddellijk gebeuren. Ik heb mij zooeven als politieambtenaar voor u gelegitimeerd en ik verlang nu heel beslist van u, dat u alles zegt, wat u weet. Dat verlang ik met den grootsten ernst, want ingeval van een weigering zou ik genoodzaakt zijn, u gevangen te nemen.”

„Ga dan maar met mij mee!”

En zonder aan dit kalme antwoord nog iets toe te voegen, leidde zij de ambtenaren, die haar hoofdschuddend aankeken, naar de al meermalen grondig doorzochte slaapkamer van Krauze.

Eenige minuten later was het geheim van de ouderwetsche latafel hun bekend en nog voordat het een kwartier later was, hadden zij uit de vele voorwerpen, die hun tot hun verbazing in handen kwamen, eindelijk een volledige opheldering gevonden, waarom de Breslausche politie tot dan toe zonder enig resultaat naar den moordenaar der ongelukkige mevrouw Abt had gezocht.

In alle richtingen werkte dien dag buitengewoon druk de telegraaf, ten einde de gevangenneming van den voortvluchtigen misdadiger te bewerken, op wiens vrijwilligen terugkeer onder zulke omstandigheden niet te hopen was. Nooit tevoren hadden zijn ondergeschikten den anders zoo vriendelijken, opgeruimden en altijd in een zelfde humeur zijnden hoofdcommissaris in zoo'n opwindend en zoo knorrig gestemd gezien. Hij liet de bewerking van alle andere voorkomende aangelegenheden over aan zijn ambtenaren en wijdde zich met een waarlijk koortsachtigen ijver uitsluitend aan de bevelen en maatregelen, die bij dezen zoo plotseling veranderden stand van zaken omtrent den moord te treffen waren. En zeker was het niet geschikt, om zijn stemming te verbeteren, dat er in den loop van den namiddag een telegram uit Berlijn kwam met het bericht, dat de als mevrouw Deloria aangemelde persoon op verzoek van de Breslausche politie gevangen was genomen, dat zij echter bij het verschijnen der ambtenaren had verklaard, volstrekt niet mevrouw Deloria, maar haar gezelschapsjuffrouw, de ongetrouwde Elze Lobener te zijn, en dat zij deze verklaring even hardnekkig volhield als de verzekering, niets van de tegenwoordige verblijfplaats der bewuste Deloria te weten.

„Dus heeft die doortrapte vrouw ons toch bedrogen!” dacht de hoofdcommissaris, toen hij het telegram las, want hij twijfelde volstrekt niet, dat men in plaats van de voormalige kunstrijdster werkelijk slechts haar gezelschapsjuffrouw gevangen had genomen en dat deze gevangenneming voor de bedoelingen van het verdere onderzoek zoo goed als waardeloos was. Maar hij beval desalniettemin het onmiddellijke vertrek van een politieambtenaar naar Berlijn, opdat de gevangene zoo spoedig mogelijk

naar Breslau zou worden gebracht. Tot midernacht bleef hij in zijn bureau, steeds nog hopen, dat ergens vandaan de gevangenneming van Krauze bericht zou worden. Maar hij werd in zijn verwachting teleurgesteld, en zwaarder drukte voortdurend in het bewustzijn der begane vergissingen de vrees op zijn hart, dat het den koelbloedig berekenenden, bovenmate brutalen misdadiger gelukt kon zijn, om zich in een veilige en voorloopig onvindbare schuilplaats te verbergen.

In den vroegen morgen van den volgende dag kwam regelrecht van het station de politiecommissaris Werner voor het afleggen van zijn bericht op het hoofdbureau. Hij had den veroordeelden Malinowski als een ernstig lijdenden, volgens den dokter reddeloos aan den dood overgeleverden zieke in de ziekenafdeeling van het tuchthuis gevonden. De vreeselijke ziekte, waaraan hij al sinds jaren leed, was in de laatste weken zoozeer toegenomen, dat hij misschien nog maar eenige dagen kon leven.

Maar de gevangene was ondanks zijn treurigen toestand bij volle kennis en zeer goed te onderwerpen geweest. Nadat zowel de directeur als verschillende andere ambtenaren van het tuchthuis de door Werner getoonde fotografie met alle beslistheid voor een goedgelijkend portret van den zoogenaamden Malinowski hadden verklaard, en

nadat er geen twijfel meer kon bestaan over het bestaan van een bedrieglijke persoonsverwisseling, was het betrekkelijk gemakkelijk geweest, den zwakken, tot een besliste wilsuiging niet meer in staat zijnden zieke tot een volledige bekentenis te brengen. En deze bekentenis, zooals die door een volgens alle wettelijke voorschriften opgemaakt protocol was vastgesteld, bestond in de volgende mededeelingen van den ongelukkigen, door het beklagenswaardige einde van zijn leven waarlijk hard genoeg gestraften man.

Hij was in de Silezische stad Oels als zoon van brave en rechtschapen ouders geboren en had slechts een tamelijk karige schoolkennis opgedaan. Behalve een op zeer jeugdigen leeftijd overleden broer had hij nog slechts een zuster gehad, die van jongsaf beeldschoon was geweest. Wel was zij tot haar zestiende jaar een braaf en degelijk meisje gebleven, maar haar hartstochtelijk karakter was toch meermalen een aanleiding tot heftige tooneelen met haar vader geweest. Op zekeren dag had de driftige man haar zelfs een pak slaag gegeven en onmiddellijk na het ondergaan van deze vernedering had Elize het ouderlijk huis verlaten, om er nooit terug te komen.

Ongeveer een week lang was men van meening geweest, dat zij een ongeluk had gekregen en de wanhopige ouders hadden bitter onder hun zelfverwijt geleden. Maar in het oogenblik, toen de achtenswaardige werkman vernam, dat zijn kind zich bij een goochelaarstroep, een armzalig circusgezelschap had aangesloten, had hij alle liefde voor zijn ontaarde dochter uit zijn hart gerukt en in een groote verontwaardiging verklaard, dat zij voortaan dood voor hem was. En hij had woord gehouden. De brieven, die zij na verloop van eenige maanden schreef, waren onbeantwoord gebleven, en ook, toen zij twee jaar later uit Brussel nogmaals om eenig bericht verzocht, had de diepgekreukte vader zich niet verwaardigd, haar te antwoorden.

Daarna was zij voor haar nabestaanden een heelen tijd waarlijk verdwenen geweest en haar ouders waren gestorven, zonder tevoren nog eens bericht van hun verloren dochter te hebben ontvangen. Johannes Beijer had zich echter in Breslau met moeite zien te redden, zooals het hem met zijn weinige kennis en zijn slechte gezondheid maar eenigszins mogelijk was. Nu was hij opzichter, dan weer secretaris of boekhouder, en hij moest deze bovendien meestal zeer onzekere en slecht betaalde betrekkingen des te vaker verwisselen, hoe ziekelijker hij in den loop der jaren werd. Ook bij den graanhandelaar Krauze was hij gedurende een paar maanden opzichter van de pakhuizen geweest.

Toen bij de toenemende ziekelijkheid zijn omstandigheden voortdurend slechter werden en de ellende hem hardvochtig naderde, had hij aan zijn verdwenen zuster gedacht, van wie hem eens iemand had verteld, dat zij een gevierde kunstrijdster was en zeer veel geld verdiende. Hij had onderzoek gedaan naar haar verblijf en door een gelukkig toeval ver-

Zigeunerbedelares.

nomen, dat zij na 'n langdurig verblijf in Amerika naar Europa teruggekeerd was en daarna had hij ook na het ontvangen van haar adres haar een ontroerenden brief geschreven, waarin hij haar breedvoerig over zijn treurigen toestand schreef en waarbij hij — als het ware als een beroep op haar zusterlijke gevoelens — ook zijn portret stuurde. Daarop was na eenige maanden werkelijk een aanzienlijk bedrag met een korten brief gekomen, die onder meer mededeelde, dat zij op 't punt was, haar loop baan voor altijd vaarwel te zeggen, zonder dat zij er echter bijvoegde, welke beweegredenen haar daartoe aanspoorden.

Daarna had hij weer jarenlang niets van haar gehoord. Een paar bedelbrieven, die hij haar in zijn nog steeds voortdurenden nood had geschreven, waren teruggekomen met de bemerking, dat de geadresseerde niet te vinden was, en reeds had hij de hoop opgegeven, om ooit weer een levensteeken van haar te ontvangen, toen hij verschillende maanden geleden onverwacht door een brief van haar hand verblijd werd.

Het ging in dien tijd weer bijzonder slecht met hem. Hij had geen werkkring en de vermoeiende hoest evenals de dagelijks terugkomende koorts plaagden hem meer dan ooit tevoren. Het was al zoo ver met hem gekomen, dat hij bijna alleen van de ondersteuning zijner bekenden leefde en dat hij zelfs bij den hardvochtigsten van al zijn werkgevers, den graanhandelaar Krauze, om een aalmoes had gevraagd. Des te grooter was zijn verrassing, toen hij den uit Londen gestuurden brief van zijn zuster en de daarin liggende drie bankbiljetten van honderd mark zag, en iedereen, wien zoo'n reddend wonder overkwam, had zeker dadelijk in de afzendster het edelste van alle menschenlijke wezens gezien.

In een blijde stemming had Johannes Beijer den brief van zijn zuster gelezen, dezen brief, die tot zijn verwondering onderteekend was met den naam Estella Deloria en hem verzocht, onmiddellijk in Londen te komen, zonder dat echter iemand in Breslau iets van het doel zijner reis mocht vernemen. Over het doel van deze oproeping kon zij hem slechts mondeling inlichten, maar het betrof in ieder geval een zaak, waarbij veel geld, misschien een heel vermogen te verdienen was, en in zijn eigen belang verzocht zij hem dringend, niet met zijn vertrek te aarzelen.

Dezen laatsten raad had Johannes Beijer, verblind door het vooruitzicht op een groot vermogen, dan ook letterlijk opgevolgd. Het trof goed, dat zijn kostjuffrouw juist op dien morgen tegen hem gezegd had, dat hij de door hem bewoonde kamer nog in den loop van dienzelfden dag moest verlaten. Nu zou zij zeer zeker van meening zijn, dat hij een andere woning had gezocht en hij zou dus door niemand gemist worden, zoodat hij niet eens een sprookje behoefde te verzinnen, om een verklaring van zijn afwezigheid te geven.

Hij had zijn zuster aan het door haar opgegeven adres telegrafisch van zijn te verwachten aankomst kennis gegeven en was naar Engeland gereisd zonder zich onderweg eenige rust te gunnen, dan waartoe hij door spoortrein of stoomboot gedwongen werd. Vol teederheid en bewondering had hij naar de mooie, elegante dame van de wereld opgekeken, als hoedanig hij in Londen zijn eens voortvluchtige zuster teruggevonden had. Maar zijn zuster had hem niet veel tijd gegund voor het uitspreken van de herinneringen uit hun kindertijd. In het eerste uur na zijn aankomst had zij hem al ingelicht omtrent de taak, die haar zusterliefde voor hem had bestemd en deze taak was zoo bevreemdend, zoo avontuurlijk geweest, dat er een zeer lange tijd noodig was, tot hij de overtuiging had gekregen, dat zij waarlijk ernstig meende, was ze zei.

Niets geringers werd er van hem verlangd dan de belofte, zich vrijwillig voor twee jaar onder den naam van een anderen man in het tuchthuis te Instenburg te laten opsluiten en zodoende de straf te ondergaan, waartoe die andere persoon veroordeeld was. Nog dien zelfden avond leerde hij den man kennen, die op zoo'n manier met de aardsche straffen hoopte af te handelen. Hij was hem voorgesteld onder den naam Hartwig, maar omdat men voor hem niets geheim behoefde te houden, had hij spoedig vernomen, dat het een zekere Stefan Malinowski uit Memel was, die zich in Londen verborgen hield, nadat hij in zijn woonplaats wegens een ernstige valsheid in ge-

schrifte tot een tuchthuisstraf van twee jaar veroordeeld was, en die het waarlijk had klaargespeeld, uit de voorloopige hechtenis te ontvluchten. De angst voor den kerker had hem tot de vlucht aangespoord, maar hij had zich onderweg slechts met betrekkelijk geringe geldmiddelen kunnen voorzien, en omdat dit geld bijna opgebruikt was, liep hij gevaar ten onder te gaan, ofschoon hij thuis nog een vermogen van meerdere honderdduizenden bezat. Daar dit het vermogen van een rechterlijk veroordeelden vluchteling was, was er beslag gelegd op zijn geld en de eenige mogelijkheid, om deze beslagname ongeldig te maken, bestond juist daarin, dat hij terugkeerde en zijn harde straf zou ondergaan. Maar de aan weelde en een goed leven gewende man had tot heden niet hiertoe kunnen besluiten, want het tuchthuis kwam hem haast erger voor dan de dood.

Fanny Flapuit zegt:

Wil je 'n licht blijven in 't leven van je man, dan moet je hem in 't duister laten.

Een toeval had hem nu met Estella Deloria in kennis gebracht — of eigenlijk niet met haar, maar met een man, die zich in haar gezelschap bevond, met den reizenden tooneelspeler en vroegeren atleet Hubner. De relatie van dezen met de gewezen kunstrijdster was eenigszins onbegrijpelijk. Mevrouw Deloria had aan haar broer verteld, dat hun kennismaking dateerde uit den tijd, toen zij beiden aan een circus verbonden waren. Zij was tegelijk met hem naar Argentinië gegaan en was daar met den rijken Deloria getrouwd.

De weggelopen dochter van den achtbaren werkman te Oels was daardoor levenslang bezorgd. Deloria stierf reeds na drie jaar na een ziekte van slechts eenige dagen, waarvan niemand dezen afloop had kunnen vermoeden, en zijn vrouw moest de smartelijke ervaring opdoen, dat hij haar had voorgelogen, toen hij haar kort na hun huwelijk beloofde, dadelijk een testament ten gunste van haar te zullen maken. Hij had dit niet slechts nagelaten, maar er werd zelfs een laatste wilsbeschikking gevonden, die eenige bloedverwanten van den overledene tot erfgenamen van zijn nalatenschap benoemde. Zij had dit testament bestreden, maar moest spoedig begrijpen, dat haar proces zonder eenig vooruitzicht was, en de bloedverwanten van haar man maakten haar het verblijf in Argentinië zoo onaangenaam, dat zij ten slotte zelfs bevreesd werd voor hun haat.

Dus had zij alles in den steek gelaten en was met betrekkelijk geringe geldmiddelen naar Europa teruggekeerd, om eerst eenigen tijd in Londen door te brengen. Daar had zij ook Hubner laten

komen, om hem over haar toekomst te raadplegen. Hubner had haar in kennis gebracht met Malinowski, omdat hij op haar hulp rekende voor de uitvoering van een door hem ontworpen sluw plan. Malinowski was graag bereid, om een som van honderdduizend mark of nog meer te geven, als hij daardoor weer de vrije beschikking over zijn vermogen ontving, zonder tegelijk zijn straf te moeten ondergaan. Daartoe kon het echter volgens den atleet zonder al te groote moeilijkheden komen.

Hubner had bij mevrouw Deloria het portret van Johannes Beijer gezien en daarin een groote gelijkenis met het uiterlijk van Malinowski bemerkt. Hij wist ook, dat de broer van mevrouw Deloria zich in zeer bekrompen omstandigheden bevond, en hij twijfelde er niet aan, dat het hem zou gelukken, dezen over te halen tot het ondergaan der tweejarige tuchthuisstraf in plaats van Malinowski, als hem daarvoor een beloning van vijftigduizend mark werd beloofd. Hij had alles zoo nauwkeurig en verstandig bedacht, dat zijn plan ten laatste ook mevrouw Deloria zeer uitvoerbaar was voorgekomen en dat zij daarop den ongelukkigen Johannes in Londen had ontboden.

En al had hij het ontzettende voorstel eerst ook vol afschuw afgewezen, langzamerhand was de welsprekendheid van zijn zuster er in geslaagd, hem gewillig te maken. Hem, die het grootste gedeelte van zijn leven in honger en zorgen had doorgebracht en die van de toekomst nog erger dingen moest vreezen dan het verleden hem gebracht had, hem kwam de gedachte aan het tuchthuis inderdaad niet zoo verschrikkelijk voor, vooral omdat hij van de inrichting dier gevangenis en het leven, dat de gevangenen daarin leidden, slechts een heel onbepaald begrip had. Twee jaren waren ten slotte immers ook geen eeuwigheid en het vooruitzicht, op den dag van zijn vrijlating over een vermogen van vijftigduizend mark te beschikken, had iets zoo verleidelijks, dat daarvoor al zijn bezwaren verdwenen. Hij verklaarde zich bereid en nu zaten de vier daarin betrokken personen vele uren lang ernstig met elkaar te beraadslagen, om het plan van alle kanten te beschouwen en Johannes Beijer voor alle mogelijke gevallen in te lichten.

Er werd besloten, dat hij met de op den naam Hartwig afgegeven legitimatiepapieren, die Malinowski zich bezorgd had, naar Duitschland en wel regelrecht naar Instenburg zou reizen, om zich daar in het tuchthuis als Malinowski aan te melden voor het ondergaan van zijn vonnis. Niemand kende hem daar en zeker zou niemand op de gedachte komen, dat een andere man in plaats van den rechtvaardig veroordeelde zich voor het vonnis had aangemeld. Eenige dagen later wilde Malinowski zich dan ook in gezelschap van Hubner en mevrouw Deloria onder den naam Beijer eveneens naar Duitschland begeven. Dit was verreweg het gewaagste gedeelte van het heele spel en hier lag het grootste gevaar voor ontdekking. Maar men was na rijp overleg tot het besluit gekomen, dat het toch moest gebeuren. De valsche Malinowski zou immers zoodra de inbeslagname van het vermogen opgeheven was, met korte tusschenpoozen groote sommen uit zijn vermogen laten verzenden en dat kon slechts gebeuren, als hij zich in ieder gewenscht oogenblik genoegzaam kon legitimeeren. Daarvoor waren echter de op den naam Johannes Beijer luidende papieren alleen niet voldoende en Hubner achtte het onvoorwaardelijk noodig, dat Malinowski voor korten tijd in Breslau zou blijven, natuurlijk in de grootste afzondering, om dan door zijn wettelijke aanmelding de raadselachtige verdwijning van den echten Beijer op te helderen, die anders zeker vroeg of laat verdenking gaande zou maken.

Verder kwam men tot de overtuiging, dat het waarschijnlijk verbazing zou wekken, als Malinowski zulke groote betalingen altijd aan denzelfden persoon liet toekomen en daarom werd er besloten, dat mevrouw Deloria eveneens in Breslau zou gaan wonen en een of andere onverdachte persoon zou zoeken, die zich er voor liet gebruiken, om het op haar naam gestuurde geld in ontvangst te nemen en het eerlijk aan mevrouw Deloria af te leveren, die het op haar beurt aan Malinowski moest overhandigen. Omdat de valsche Malinowski echter in het tuchthuis voortdurend omtrent den stand van zaken moest

worden ingelicht, en het zeer zeker onmogelijk zou zijn hem ooit zonder getuigen te spreken, werd er een volslagen teeken- en geheimschrift afgesproken, waarvan het gebruik een verstaan tusschen hen mogelijk maakte, zonder dat iemand, die niet in het geheim was ingewijd, ook maar van verre de ware beteekenis der tusschen hen gesproken, schijnbaar geheel onschuldige woorden kon vermoeden.

Dat waren de grondtrekken van het plan, volgens hetwelk het brutale bedrog met alle kansen voor het welslagen zou worden gepleegd. Ja, het toeval had zelfs een onvoorziene loop genomen, zooals door zuster en broer Beijer noch door Hubner te voorzien was geweest. Malinowski, die zich onder den naam Johannes Beijer in een huis der Mathiasstraat te Breslau ingekwartierd en daar een paar dagen lang een kluizenaarsleven geleid had, was ernstig ziek geworden aan typheuze koorts, zoodat hij op voorschrift van den geroepen geneesheer naar het hospitaal der Barmhartige Broeders moest worden gebracht, waar hij na eenige dagen overleed. Voor mevrouw Deloria, die hem als haar broer tweemaal in het ziekenhuis bezocht had, was het niet moeilijk geweest, om het bedrog tot aan de begrafenis vol te houden en zoo kwam het, dat zij het officieele doodsbriefje van Johannes Beijer in handen kreeg, terwijl deze doode te Insterburg in zijn cel zakken zat te plakken.

Hubner had het op zich genomen, om den valschen Malinowski van dezen zoo gunstig veranderden stand van zaken kennis te geven en met een bewonderenswaardige behendigheid had hij deze taak volbracht. Ofschoon hun gesprek in tegenwoordigheid van een gevangenisambtenaar werd gevoerd, had hij van zijn bezoeker toch alles vernomen, wat hij moest weten, om zijn gedrag daarnaar in te richten. De veroordeelde wist nu, dat Malinowski dood was en dat zijn groot vermogen, waarover hij nu immers vrij kon beschikken, geheel aan de drie eenigen, die er van afwisten, moest vervallen, als zij zich niet door een of andere onhandigheid zelf zouden verraden.

Bij een tweede bezoek had Hubner hem toen meegedeeld, dat hij vooreerst met zekere tusschenpoozen grootere sommen voor de ongetrouwde Elze Lobener moest laten sturen — een alleenstaande wees, die mevrouw Deloria alleen voor dit doel bij zich had genomen, en dat er reeds daarom geen vrees voor verraad behoefde te bestaan, omdat het meisje niet het minste vermoeden had omtrent den waren stand van zaken.

Afgezien van zijn slechten gezondheidstoestand, die steeds vaker de vrees in hem deed ontstaan, dat hij het einde van zijn gevangenschap niet zou beleven en het groote offer daarom tevergeefs gebracht had, had Beijer op die manier zeer tevreden kunnen zijn over den loop van zaken. Maar toen was op zekeren dag met het bezoek van Krauze de ellende voor hem aan- gebroken. In de meening, dat Hubner was gekomen, om hem een nieuwe mededeeling te doen, was de gevangene zonder eenig vermoeden de spreekkamer binnengegaan en hij was haast verlamd van schrik, toen hij in plaats daarvan tegenover zijn vroegeren patroon stond, wiens gedrag niet den minsten twijfel liet bestaan, dat hij hem ook dadelijk had herkend.

In het gesprek zonder getuigen, dat nu door hen werd gehouden, had Krauze hem door de bedreiging met een aangifte gedwongen, alles te bekennen, en hij had hem ten slotte beloofd te zwijgen, als hij daarvoor een volledig aandeel in de gouden vruchten van het stoutmoedige bedrog zou krijgen.

Ondanks deze toezegging was echter van dit oogeblik de gemoedsrust van den ongelukkigen gevangene verdwenen en de voortdurende angstige vrees voor ontdekking had hem al in een toestand van zenuwachtige opwindung gebracht, toen de directeur hem den brief van Krauze voorlas, waarin deze niet minder dan vijfen-zeventig duizend mark van hem verlangde. Bij het luisteren naar dezen brief had hij plotseling begrepen, dat hij de heele vreeselijke tuchthuisstraf tevergeefs op zich had genomen, want nu wist hij, dat hij zich reddeloos in de macht van een hebzuchtigen, onbarmhartigen schurk bevond, en dat deze man hem niet met rust zou laten, voordat de laatste penning van Malinowski's groot vermogen in zijn zak terecht was gekomen.

En met deze overtuiging was de laatste rest van zijn moed verdwenen. Hij had zijn toestemming in den eisch van Krauze geweigerd, ofschoon hij wist, dat zijn lot daardoor beslist was. Maar hij was vast besloten, onherroepelijk, om de ontdekking van het bedrog niet af te wachten. Hij wist heel goed, dat hij spoedig moest sterven en hij wilde niet met zoo'n zware schuld op zijn geweten naar de andere wereld gaan, onverschillig, of hij door een openhartige bekentenis nu ook zijn zuster in het ongeluk zou storten.

XXX

Al had Elze ook gedacht, van smaad en schande te moeten sterven, toen zij in Berlijn gevangen genomen en door 'n in civiel gekleeden politieambtenaar naar Breslau gebracht werd, had toch, nadat zij haar eerste wanhoop had overwonnen, het bewustzijn, behalve die verkeerde aangifte bij de politie, die zij bovendien nog niet zelf had gedaan, niets strafbaars te hebben bedreven, haar de kalmte en gerustheid teruggegeven. Ook was

Polka.

Toen Puckie lang haar had.
Zei ze altijd ja.
Nooit tot haar wint was dat.
Meest tot haar schä.
Maar nu zij polka draagt.
Schudt zij maar neen:
Wie of er haar wat vraagt.
Zij stuurt ze heen.
Heft zich behaagziek op.
Schuddend haar krullenkop.

Toen Puckie ja maar zei.
Moest haar geen een:
'n Meisje van „toe, neem mij”
Blijft meest alleen!
Maar nu zij polka draagt.
Vliegen ze 'r heen.
Wie er ook vraagt en klaagt.
Zij blijft van steen.
Heft zich behaagziek op.
Schuddend haar krullenkop.

M. v. W.

de ambtenaar, die haar op deze treurige reis had vergezeld, zoo beleefd tegen haar geweest, als de plichten van zijn beroep hem vergunden, en de officier van justitie, die al bij haar eerste verhoor tot de overtuiging kwam, dat zij niet een medeplichtige, maar slechts een argeloos werktuig der misdadigers was geweest, had haar zelfs met een vaderlijke goedhartigheid behandeld.

Volgens de ingeving van haar eerlijk en openhartig karakter verzweeg Elze niets van het door haar beleefde sedert den dag, toen mevrouw Deloria als een reddende engel bij haar in het ziekenhuis was gekomen, tot aan het uur van haar gevangenneming. Zij vermoedde volstrekt niet, dat haar getuigenissen in zoo veel belangrijke opzichten de bekentenis van den stervenden Johannes Beijer bevestigden, daarvan kon zij weliswaar niets vermoeden, maar het goedge optreden van den officier van justitie moest haar wel bewijzen, dat hij haar bekentenissen geloofde. Ook dat zij zelf door mevrouw Deloria bedrogen was en zij het doel van haar reis evenmin kende als iemand anders, was voor den ervaren menschenkenner spoedig duidelijk. Zijn vragen betroffen dan ook vooral de verhouding van den graanhandelaar Krauze met de voormalige kunstrijderster en toen Elze hem daarover alles verteld had, wat zij daarover kon zeggen, gaf hij haar kennis van de vreeselijke verdenking, waaronder de voortvluchtige Krauze sedert het doorzoeken van zijn slaapkamer stond.

De manier, waarop Elze deze mededeeling ontving, was echter niet volgens de verwachting van den officier van justitie. Wel werd zij zeer bleek

en beefde zij over haar heele lichaam, maar er kwam geen kreet van verbazing over haar lippen. Voortdurend waren haar ver geopende oogen op het gezicht van den officier van justitie gevestigd, alsof zij overtuigd was, dat op die vreeselijke mededeeling nog een andere, ergere zou volgen.

„Nu?” kon hij niet nalaten te vragen, nadat hij eenigen tijd tevergeefs op een woord van haar gewacht had. „Brenge het u niet in verbazing, te hooren dat de man, met wien u zoo vaak in aanraking is geweest, een lage dief en moordenaar is? Hebt u misschien vroeger al zooiets vermoed?”

Elze schudde haar hoofd. „Neen,” zei ze met veel inspanning, „dat niet... dat zeker niet! Maar het is zoo ontzettend! O, daarom dus... daarom.”

Zij zweeg en er kwam een donkere bos op haar zoeven nog bleek gezichtje. Met een wantrouwend blik trachtte de rechter in haar gelaats-trekken te lezen.

„U hebt dus toch eenige opmerkingen gemaakt, die met de schuld van den man in verband staan? Het is in uw eigen belang, om niets voor mij te verzwijgen, dat volgens uw meening betrekking zou kunnen hebben op den moord.”

Maar zoo openhartig en oprecht Elze tot dan toe geweest was, zoo stil en gesloten betoonde zij zich nu. Op alle vragen van den rechter bleef zij er bij, dat zij niets wist te zeggen, en als hij straks, van medelijden voor haar vervuld, reeds half had besloten haar voorloopige vrijlating te bevelen, dan was het alleen aan haar veranderd gedrag toe te schrijven, dat hij van dit plan afzag en bevel gaf, haar naar de voorloopige hechtenis terug te brengen.

Zoodra de deur van de cel achter haar gesloten was, kon Elze echter haar tranen niet meer bedwingen en verborg zij haar wanhopig gezicht in haar handen. De mededeelingen van den rechter hadden haar immers opeens de verklaring gegeven van alle eigenaardigheden en alle tegenspraak in het gedrag van haar geliefde, die tot dan toe een onbegrijpelijk geheim voor haar waren geweest. Nu begreep zij echter alles! Nu wist zij, wat hij bedoeld had, toen hij telkens en telkens weer over een vreeselijke ramp sprak, die hem boven het hoofd hing. Nu begreep zij zijn ontdaan gezicht en de wanhopige stemming, die haar destijds bij zijn bezoek zoo verschrikt had.

Hij moest de misdaad van zijn vader gekend of tenminste vermoed hebben. Hoezeer, hoe wreed moest hij geleden hebben... dubbel wreed, omdat hij met niemand over zijn leed kon spreken, omdat hij bij geen enkel medelijdend menschenhart troost en bemoediging mocht zoeken, als het bewustzijn van zijn overgrootte ellende hem terneer drukte.

Maar niet zoozeer de gedachte aan het lijden van den geliefden man als vooral de angstige vraag, wat er nu van hem geworden was, waar hij zich bevond en hoe hij de vreeselijke catastrofe der ontdekking zou verdragen, pijnigde de ongelukkige gevangene. Op den brief, dien zij hem uit Berlijn had geschreven, had zij geen antwoord ontvangen en al de sombere gedachten, die dit raadselachtige, onbegrijpelijke zwijgen in haar had doen ontstaan, drongen nu des te dieper tot haar door.

Tijdens het laatste kwartier van haar verhoor had zij telkens een vraag naar den geliefde op haar lippen gehad, want deze onzekerheid over zijn lot was immers pijnlijker dan de onbarmhartigste waarheid. Ter wille van hem had zij het echter desondanks van zich verkregen, te zwijgen. Zij mocht het niet zijn, die zijn naam het eerste uitsprak en daardoor in de rechters, die hem niet kenden, misschien den argwaan opwekte, dat hij eenig aandeel had in de schuld van zijn vader. Geen onbedacht woord uit haar mond zou hem, als hij nog leefde, bij al zijn zielelijden bovendien dat van een onderzoek bezorgen, zocals zij dit nu zelf had moeten ondergaan, en gedurende den langen slapeloozen nacht, die op haar eerste verhoor volgde, legde zij in al haar ellende en onuitsprekelijken angst toch met heldhaftige zelfverloochening de belofte af, om over alles, wat Rudolf betrof, ook voortaan te zwijgen.

Reeds den volgenden morgen werd zij andermaal voor een verhoor gehaald en zij moest wel zien, dat het gezicht van den officier van justitie strenger en ernstiger was dan daags tevoren.

(Slot volgt)

Moeder en dochter beraadslagen door de etalage.

een nieuwe collectie, met een andere variatie. Na eindeloos talmen, en zijn ze met hun tweeën, dan ook nog na eindeloos overleg, besluiten ze tot aankoop over te gaan. Hoewel de eigenaar van de zaak deze lieden met een zucht van verlichting ziet gaan, is hij hen tenslotte toch dankbaar. Maar wat te zeggen van de lieden, die heele magazijnen overhoop laten halen, alles met een minachtend lachje bezien, en dan tenslotte

BESCHOUWINGEN

OVER EEN ALLEDAAGSCHE BEZIGHEID

Winkelen is een kunst, een sport, 'n levensbelang, of hoe ge 't noemen wilt, in ieder geval iets, waar je aanleg voor moet hebben, iets, waarin de eene mensch meer praesteeren kan dan de andere.

Er zijn menschen, heele volksstammen, die het nooit zullen leeren.

Er zijn op de eerste plaats lieden, die zonder op- of omzien een winkel binnensteeven, haastig prevelen wat ze noodig hebben, aan de juffrouw nauwelijks den tijd gunnen, dat ze het voorwerp hunner keuze in een aardig „vloetje” pakt, en daarna als 'n wervelwind door het gat van de deur wegstormen. Voor hen bestaat de moeilijkheid niet keus te moeten maken; zij hebben onherroepelijk vastgesteld wat ze koopen zullen, hoe duur (of hoe goedkoop) het zijn moet, welke kleur, omvang of gewicht hun inkoop hebben mag, en daar wijken ze niet van af, zelfs niet al zouden ze dezelfde zaak door even rond te zien voordeeliger kunnen bemachtigen.

Zulke klanten geven den winkelier weinig moeite. Maar, helaas voor hem, zulke exemplaren zijn zeldzaam.

De meeste menschen, die inkoop gaan doen, al zijn het de kleinste, hebben langen tijd noodig voor ze kunnen beslissen. Geld uitgeven is nog altijd 'n kwestie van gewicht. Onder deze categorie zijn er, die het uiterste kunnen eischen van des winkeliers of des win-

keliersbediendes lankmoedigheid. Alles wat hun wordt voorgelegd bezien zij met onrustigen, afwezigen blik. Zij zijn in gedachten al weer bezig met

Op de bovenste plank in den linkerhoek en dan een klein beetje naar rechts, heeft hij ontdekt wat hij zoekt

In critische houding bezien de vakkundigen de machinerieën en hun onderdeelen.

verdwijnen met de mededeeling „dat er geen keus bij is.” Wat de winkelier of zijn plaatsvervanger dezulken toewensen, kan in geen behoorlijk blad worden afgedrukt. Maar duidelijk is het.

De ware koper, of koopster, natuúrlijk, de ideaaluitgave is degene, die zake-lijk weet te blijven in winkel of warenhuis. Die komt met de bedoeling om te koopen en niet om eens te kijken, noch om wat rond te dreutelen, noch om uit te rusten, noch om ellenlange beschouwingen te

houden. Hij zoekt uit, maar hij doet het zaakkundig. Hij informeert met belangstelling naar de kwaliteit, en schrikt niet van den prijs. De zakelijke „hij” betreedt den winkel in heerenmodeartikelen niet met de bedoeling een das te koopen, om hem te verlaten met een half gros manchetknoopen, evenmin vraagt de dito „zij” naar een theezeefje om ten laatste den winkel te verlaten met een petroleumstel. De zakelijke koper blijft bij hetgeen hij hebben wil, gaat niet boven den prijs, dien hij besteden wil, maar zal nooit verzuimen te vragen of hij voor minder geld misschien toch hetzelfde krijgen kan. Met deze menschen is het prettig zaken doen. Zelfs al vinden zij niet wat ze zoeken en gaan ze onverrichterzake huistoe, het wordt hun niet kwalijk genomen. Het zijn de menschen, die zich onder alle omstandigheden in een winkel weten te gedragen.

Een bekend spreekwoord zou aldus veranderd kunnen worden: „Zeg mij hoe gij winkelt, en ik zal zeggen wie gij zijt.” Waar begint eigenlijk het „winkelen?” Voor de toonbank, denkt u? Mis, voor de uitstalkast! Op straat, op weg van huis naar winkel, wordt het strategisch plan in elkaar gezet. Voor de etalage aangekomen, begint het wikken en wegen. Heeft de etalage haar verleidingswerk verricht, dan is tot den koop feitelijk al besloten. Daarom is het vaak meer de etaleur, die het verkoopscijfer doet stijgen, dan degene, die binnen met het bedienen der klanten is belast.

De menschen, die etalages staan te bekijken, leveren voor den psycholoog, d.i. voor den man, die zegt zeker te weten wat zijn evenmensch van plan is te gaan doen, of die precies kan vertellen wat zijn buurman op een gegeven oogenblik denkt, belangwekkend studiemateriaal op. Men treft voor de winkelruiten de volgende typen van personen aan: „de verraste,” „de verrukte,” „de twijfelmoedige,” „de zuinige,” „de verkwister,” „de talmer,” „de bedroefde,” „de jaloersche,” „de kenner” en „de opschepper” (dat is de man, of meestal is het een vrouw, die met een gezicht van „aanstonds ga ik naar binnen”, blijft staan voor een zaak,

De besluiteloze.

Voor de rumen waar het woord „restanten” is aangeplakt, dringen en duwen de dames elkander om toch maar goedvooraan te staan.

waarvan de artikelen boven zijn of haar koopkracht gaan). Met deze lieden kan men zich amuseeren — ze zijn bovendien gemakkelijk te herkennen. Een reclame voor de zaak waar ze voor staan zijn ze niet, „binnen” ziet men ze ook liever doorloopen.

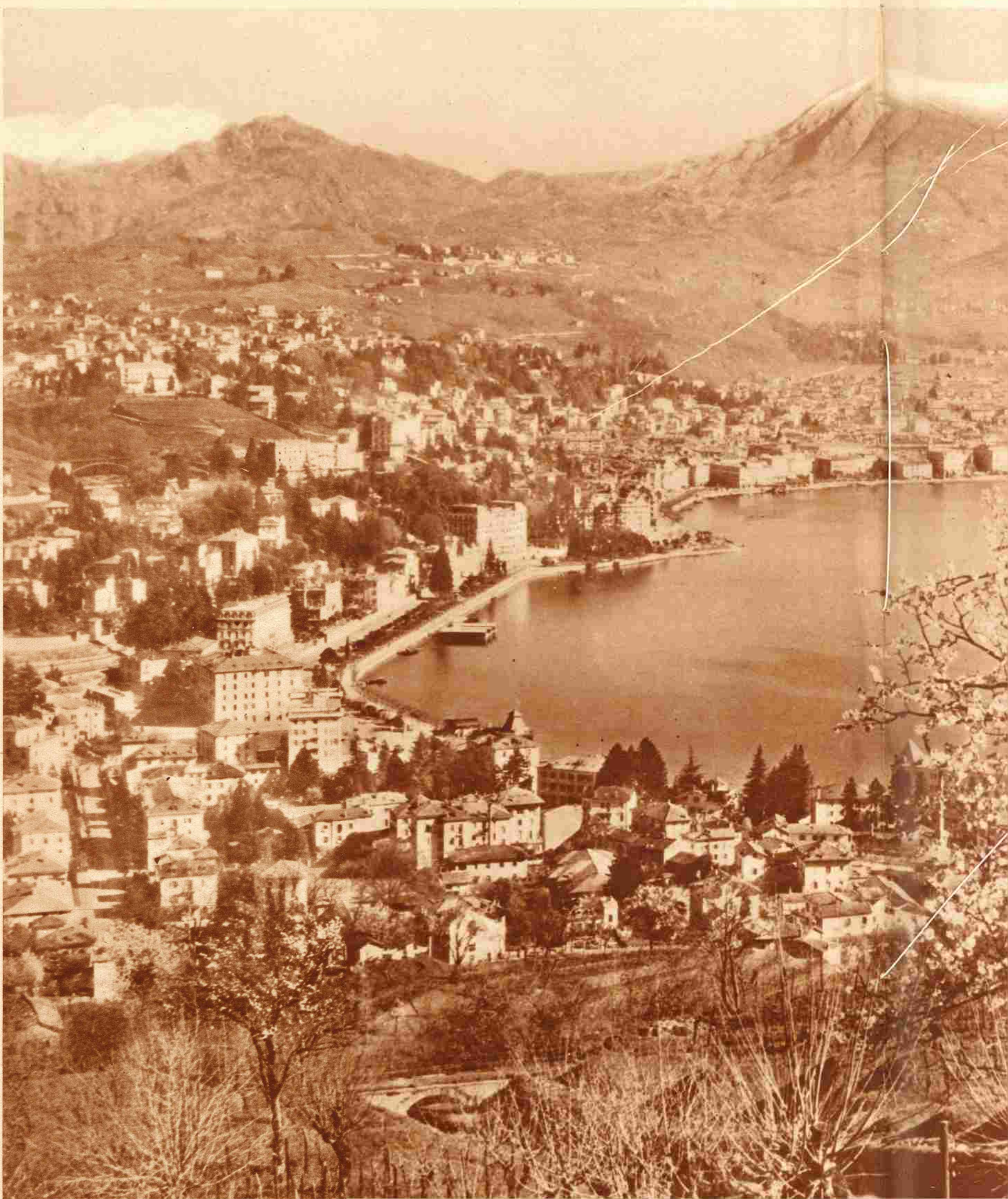
Dan is er nog een menschensoort, waarmede je medelijden moet hebben. Er zijn namelijk van die ongelukkige schepselen, die niet durven „winkelen.” De verleidelijkste koopjes kunnen hen nog niet bewegen naar binnen te gaan. En 't zijn altijd mannen, koningen der schepping, die vreezen zich belachelijk te maken, leden van het sterke geslacht, die een onoverwinnelijke bleuheid hebben voor het zelf inkoopen doen.

Waarom? Dat is een van die raadsels, voor welker oplossing wij ons zeer houden aanbevelen. Maar de stakkers komen meer voor dan men zou denken. En hun ongeluk is, dat de verkooper hen aanstonds in de gaten heeft. Is hij een gentleman, dan behandelt hij hen even voorkomend als zijn lastigste klanten, is hij het niet, dan als zijn... slachtoffer.

S. v. H.

In het portaal vertellen de vriendinnen elkaar van hun spelkoopjes.

In het gebied der Italiaansche meren doet de lente vroeg haar feestelijke intrede. Terwijl wij nog op hagel- en sneeuwbuien wachten, bloeien daar reeds de vruchtboomen.

LENTE IN DE ITALIAANSCHE

ITALIAANSCH E ALPEN

Onze plaat toont het stadje Lugano, dat, in een halven cirkel om het altijd blauwe meer gelegen, in het voorjaar een der meest bezochte vakantieoorden van Europa is.

DE POSTILJON VAN LONJUMEAU

DOOR PETER ROBINSON

Oscar had een prachtige tenor-stem, maar hij kon niets zingen dan het rondo uit de Postiljon van Lonjumeau, met bijbehorend zweepgeknal, een kunstje met de tong, dat ontzaglijk succes placht te hebben. Wegens dat succes besloot hij als Postiljon naar het bal te gaan. Dan kon hij in de pauze, als de vrijwilligers voor het voetlicht kwamen, zijn glansnummer in costuum voordragen, een knalsucces, vooral voor haar!!

Het echte costuum uit de opera kreeg hij, daar zou zijn hospes voor zorgen. Die was namelijk tevens garderobier van het Stadsschouwburgje. En de echte zweep, waarmee al zooveel tenors min of meer handig geklapt hadden, kreeg hij er bij. Alles stiekem natuurlijk.

Maar 's Zondags kwam het weekprogram van het theater uit, en dat was een slag voor Oscar; juist Dinsdag zouden ze den Postiljon geven! Bleek van schrik liep Oscar naar den garderobier.

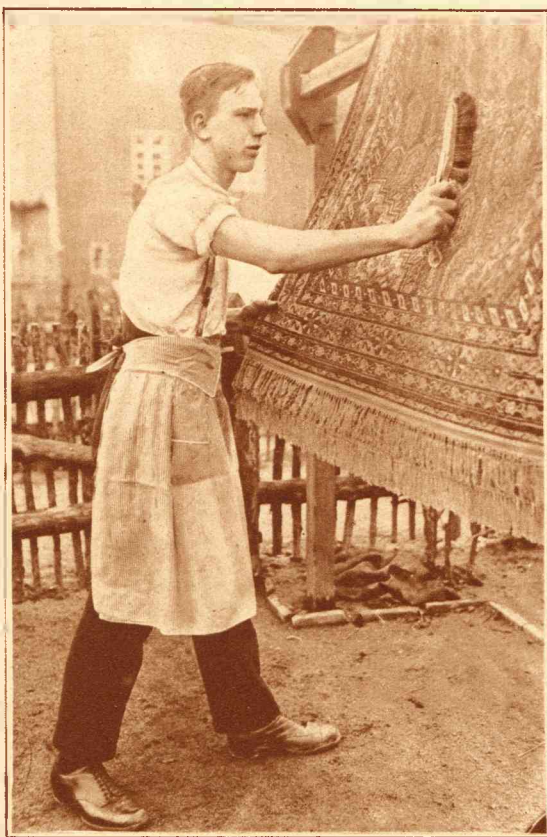
„Geef niks,” zei die, „we hebben twee costuums. Vorig jaar moest er een nieuw komen, omdat 't oude te nauw werd. Verder uitleggen ging niet, en de tenors worden met 't jaar dikker. 't Nieuwe costuum kan ik je nu natuurlijk niet geven, maar 't oude zal je als geschilderd zitten. Een zweep moet je nu maar ergens anders zien te krijgen, want daar hebben we d'r maar één van.”

Er kwam een zweep, al was die dan een beetje minder sierlijk, en Dinsdagmiddag lag het costuum er ook. Het was inderdaad nauw, zeer nauw, vooral de witte leeren broek, die onafscheidelijk bij een postiljon van Lonjumeau hoort.

Toen scoot Oscar een huismiddeltje uit zijn diensttijd te binnen: de huzaren hadden ook wel eens broeken, die te nauw waren, en dan maakten ze 't leer nat, dan rekte 't leer, en zat prachtig glad aan 't lichaam.

Met behulp van zijn waschwasser kwam hij inderdaad in het kleedingstuk, en het zat hem werkelijk als aangegoten.... alleen bleek nu, dat de vele tenors, die er vroeger in gehuisd hadden, sporen hadden nagelaten. Het wit was op zéér veel plaatsen bruin geworden. De vrouw van den garderobier werd te hulp geroepen, en zij wist raad. „Krijt!!” was het tooverwoord.

Voor een dubbeltje kwam er een groot, zeer groot stuk krijt, maar toch werd

ZIJ WILLEN EEN ANDER ZIJN.

Op het gemaskerd bal vindt de „alledagsmensch” de dikwijls langgezochte gelegenheid om zijn fantasie uit te leven.

Is hij overdag huisknecht en veel geplaagd „duvels-toejager”, dan verschijnt hij op het feest als

De zaal van de sociëteit was een pracht: juist dien winter heelemaal opgeknapt. Enkel goud en wit, de stoelen en banken, die in vriendelijke nissen tot een zitje uitnodigden, keurig met wit atlas bekleed. Precies zoo wit als de pantalon van den Postiljon van Lonjumeau, die als eenige in zijn soort uitblonk tusschen vele Pierrots, Harlekijs, Turken en andere gewone verschijnselen. Oscar knalde kranig met de zweep en blies op zijn postiljonshoorn, en hij danste bij voorkeur met meisjes in landelijk costuum, om zooveel mogelijk

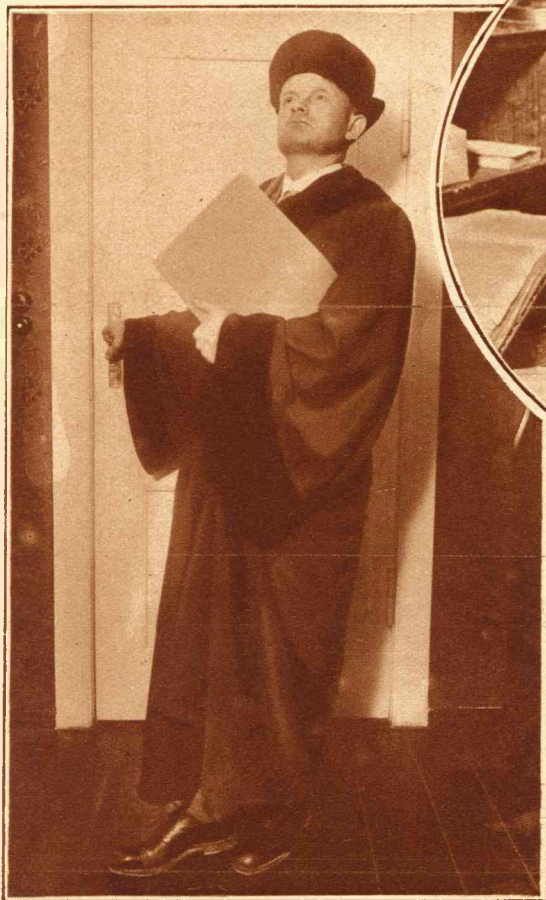
....Oostersch despoot:

gelijkenis met de opera te veroorzaken. Het dansen in de hooge laarzen en met de nauwe broek, was echter wél vermoeiend. Menigmaal ging hij op het witte atlas zitten, dan hier, dan daar, en als Ida er bij was, het lieflijke tuinmansdochtertje met haar witte japonnetje koos hij een nis met palmen er voor.

Helaas, echter waren die palmen niet volkomen dicht, en zoo kwam het, dat de bijziende ontvanger Fiber, zijn gluurgewoonte getrouw, méér zag dan voor z'n oogen bedoeld was. „Die jongelui!” zei hij aan 't buffet tot zijn vriend Vilt, meesterbakker, „er zat me zoowaar een jongedame op den schoot van dien Postiljon, die ons zooveen met zijn zweep om de ooren sloeg. Zooiets moest toch op een sociëteitsbal niet voorkomen! Maar dat krijg je, als ze van die hoekjes met planten gaan maken....”

„Zeg,” zei de bakker, toen hij zijn glas leeg had, door de zaal wandelde en zijn vrouw vond, „heb je 't al gehoord? Die postiljon, joost mag weten wie 't is, zit in een hoekje met een meisje op z'n schoot.” Hiermee brak hij 't gesprek af, want hij had nóg iets te doen aan 't buffet.

„'t Wordt hoe langer hoe erger tegenwoordig,” zei de bakkersvrouw tot haar naburige, de eega

...advocaat genieten van zijn triomfen.

Moet hij van 9-6 uur saai acten overschrijven, dan gaat hij een avond als

het bijna geheel opgebruikt. De zoon van de hospita had zoóveel schik in de hem toegewezen witterstaak, dat hij de heele broek terdege stucadoorde, en er kwam op het vochtige leer zoó'n dikke laag, dat Oscar het gevoel kreeg, alsof hij beide beenen gebroken had en in een gipsverband zat. Maar wit was het, verblindend wit, en Oscar betrad gelukkig en trotsch de balzaal. Gelukkig ook al daarom, wijl de vrijheid van het bal-masqué hem allicht eenige kwartieren van vreugde met de heimelijk-geliefde zou bezorgen.

van den sigarenfabrikant. „heb je 't al gehoord? Die postiljon, die zich den heelen avond zoo aanstelt, heeft met een dame op zijn schoot gezeten.”

Maar op hetzelfde oogenblik had ze voor 't eerst van haar leven spijt, dat ze haar mond had opengegaan. Want wat moesten haar oogen aanschouwen? Juist danste haar dochter Hermine langs haar heen, in het costuum van koningin der nacht, zwart fluweel, met gouden sterretjes bezaaid. En aan den achterkant vertoonde dit costuum zeer duidelijk een witte plek, die als een Melkweg tusschen en over de sterren heen lag. De vrouw van den bakker dacht aan het witte kleedingstuk van den Postiljon van Lonjumeau; zij wist, dat wit leer niet altijd onberispelijk wit is, zij combineerde, ze zei: „o grut,” en ijlde naar het buffet, naar haar druk-bezigen echtgenoot.

De vrouw van den sigarenfabrikant had óók een dochter, die als Zigeunerin met een roodzijdend rokje op 't bal verschenen was. Zij had geen flauw idee, dat genoemd rokje eveneens met witte vlekken was versierd, anders had ze allicht niet aan de vrouw van dokter Wolle verteld, wat ze pas van de bakkersvrouw gehoord had. En mevrouw Wolle vertelde het aan mevrouw Terlaken, en die fluisterde het mevrouw Van der Zijden in 't oor, en zoo ging het verhaal al verder en verder, en vele oudere dames keken perplex naar het midden der zaal, naar de dansende paren; tal van jonge dames vertoonden witte vlekken aan haar kleurige kleeding.

Oscar wandelde óók eens een keer naar het buffet, toen er een heer voor zijn voeten trad. „Mijn naam is Vilt,” zei die. „U hebt met een meisje op uw schoot gezeten.”

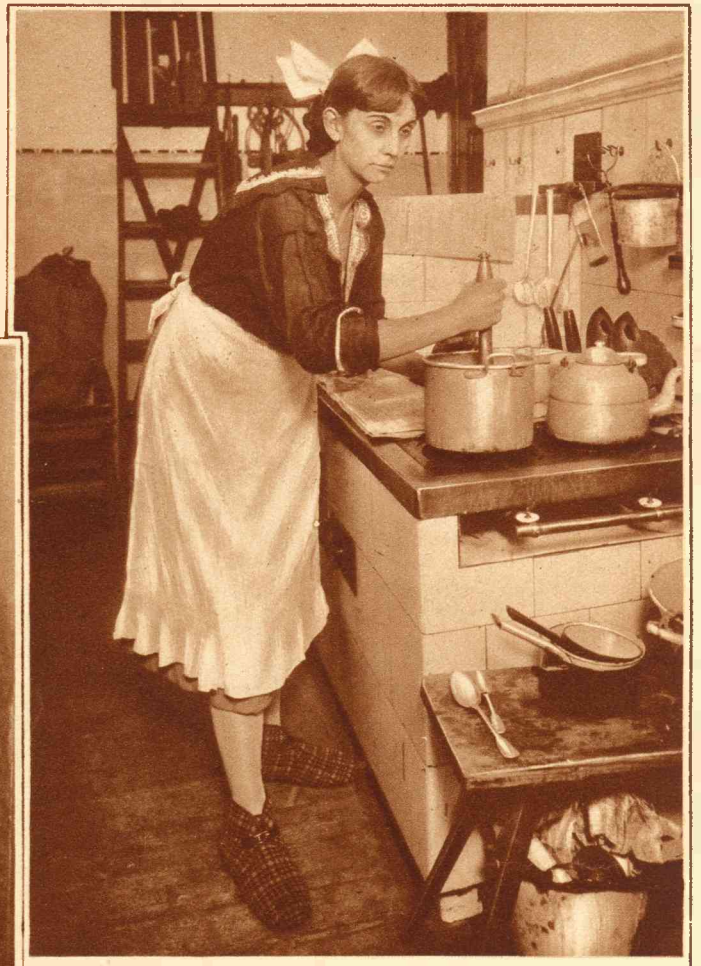
Oeijoei, dacht Oscar, arme Ida!

„Dat was mijn dochter,” ging de bakker voort.

Oscar schudde het hoofd, maar dat hielp hem niets. De bakker had 't maar over „beteekenen” en „compromitteeren” enzovoort, en toen hij nog midden in zijn redevoering was, kwamen er van verschillende kanten andere heeren in de vuurlinie, en die hadden allemaal hetzelfde verwijt tegen het nu lang

niet meer sneeuw witte kleedingstuk, en ze zeiden allemaal: „meneer, u hebt met een dame op uw schoot gezeten!”

Op dringend verzoek van het sociëteits-bestuur moest Oscar het bal vroegtijdig verlaten. Hij was al een minuut of vijf thuis, toen doctor Batist, leeraar in de physica aan de H.B.S. van het stadje, de ontdekking deed, dat de jaquet-panden van den

Peinst zij in de keuken over haar romanheldin

eigen verdenking tegen Oscar voelde verdampen, het allergeukkigst was Oscar zelf. Want zijn populariteit werd zoo groot, en de talrijke vaders voelden zich zoodanig verplicht, om het begane onrecht goed te maken, dat de Raad zijn ambtenaarsalaris op een ongehoorde manier vergrootte.

Toen heeft Oscar, figuurlijk gesproken dan, zijn Ida in het publiek op den schoot genomen.

En de kordate huisvrouw, die de leiding heeft over een gezin, kan haar heerschzuchtige neigingen ook op Carnaval niet afleggen....

....dan hult zij zich voor een paar uurtjes in hermeline, dat gewoonlijk alleen koninginneschouders drukt.

ontvanger Fiber witte vlekken vertoonden.

Hij meende te mogen aannemen, dat de ontvanger althans niet op den schoot van den postiljon had gezeten, overwoog verder, dat iedere mensch twee kanten heeft en bijgevolg ook aan twee kanten kan afgeven, greep ten slotte, om aan zijn wetenschappelijke redeneering een bewijs uit te voegen, den zweep, dien de postiljon in de haast had moeten achterlaten, en klopte daarmee op de zittingen van alle stoelen en banken. En iederen keer, als er ergens een wit wolkje opsteeg, zei de geleerde tevreden: „Aha, hier heeft hij gezeten!”

Gelukkig waren de vaders en moeders, nog gelukkiger was Ida, die zelf niet verdacht was en haar

....zij gaat als middeleeuwsche ridder.

De Gebrandmerkte

DOOR OCTAVUS ROY COHEN

Als je werkelijk schuldig was geweest, kon ik 't je natuurlijk op 'n prik voorspellen, en ik geef toe, dat 't 'n mensch tegenwoordig niet gemakkelijk wordt gemaakt. Maar misschien zullen ze zich ook uitsloven om je schadeloos te stellen, en je de fijnste kansen op 'n zilveren presenteerblaadje voorhouden. Hoe 't ook zij, Bob, luister nu eens naar me." Todd Shannon schoof dichterbij en liet een reusachtige hand neervallen op de knie van zijn celgenoot. „Het kan je ook beroerd gaan. Ik weet 't niet. Maar ik zeg je, als je ooit in de penarie zit — er is één man, waar je naar toe kunt gaan en mijn naam noemen, en die zal alles onderste boven keeren om je te helpen."

„John Carmody?"

„Precies. Je hebt me over 'm hooren praten en je denkt, dat je er iets van weet — maar, jongen, dat doe je nog lang niet." Shannon sprak met een hartstochtelijke vereering in zijn stem. „Die Carmody is 'n wonder. Hij houdt niet alleen de touwtjes van de heele stad, maar hij kan ook in den Staat zoowat alles doen, wat hij verkiest. En er loopt op heel de wereld geen beter advocaat rond dan hij."

„Heeft hij je verdedigd?"

„Nou Bob, dat zou ik denken! Ik weet, wat je zeggen wilt. Carmody heeft me verdedigd — en toch ben ik in de gevangenis. Maar ik was schuldig. Ze betrapten me op heeterdaad, en wat John Carmody voor me deed, was, zeven jaar voor me te krijgen in plaats van twintig — en ik raak er nu over 'n dikke zes maanden uit ten gevolge van zekere bemoeiingen van hem aan het Kapitoel. En als jij het soms hard hebt, den eersten tijd..."

„Waarom denk je, dat ik het hard zou hebben?"

„Ik weet niet, jongen. Ik hoop, dat ik 't mis heb, maar je kunt nooit weten. Carmody zal een massa voor je kunnen doen."

„Waarom?"

„O, om een heeleboel redenen. Op de eerste plaats is hij de vriend van elken armen drommel, die zichzelf in de nesten helpt. Dat is nu eenmaal zijn baantje, weet je wel: ons arme drommels verdedigen, die iets gedaan hebben, waarvan de wet zegt, dat we 't niet hadden moeten doen. En ik denk zoo, dat 't hem, juist als ieder ander baantje, loonend lijkt, 't met ons te houden. Gesnapt?"

„Zoo'n beetje. Maar 't is me nog niet duidelijk, waarom Carmody zich de moeite zou geven, naar m'n jeremiades te luisteren, als hij me niet eens kent."

„En toch zal hij dat doen. Zoo is hij nu eenmaal. Voor dien snuiter is nu gewoon niets te veel moeite. Hij doet ook aan politiek, zie je, dus hij weet, waar de stemmen vandaan komen. O, je hebt er geen idee van, waar hij allemaal al geen kaas van gegeten heeft."

„Politicus! — Ja, zooiets heb ik wel eens gehoord."

„Wat je gehoord hebt over John Carmody, zegt nog niets. De stad is vol met twee soorten lui. De eene partij vindt hem kapitaal en 'n echt menschelijk wezen, waar mee te praten valt, en de andere beschouwt hem als 'n soort van... hoe noemen ze dat — jakhals?"

Bob glimlachte flauwtjes. „Ik snap 't. Maar ik ben bang, dat ik mijnheer Carmody niet zal gaan opzoeken."

„Wat zeg je nou... Nou, in elk geval, je zult hem toch ontmoeten. Dat staat vast."

„Waarom staat dat in vredesnaam zoo vast?"

„Vanwege Kathleen."

„Je nicht?"

„Precies. Ze is Carmody's particuliere secretaresse, en 't spreekt vanzelf, dat hij, als ze hem vertelt, dat jij en ik celgenooten waren, kennis met je zal willen maken."

„Gesnapt. Nu, als ik je er een plezier mee doe, Todd, zal ik het doen. Het lokt me anders niet erg aan, jacht te gaan maken op jouw vrienden. Ik geloof dat ik me er liever heelemaal alleen doorheen zou willen slaan."

„Natuurlijk geloof je dat op 't oogenblik, m'n zoon. Maar wacht maareens, tot je er uit bent, en om je heen ziet, hoe de menschen allemaal vrienden en conversatie hebben, en vrij en gezellig met elkaar omgaan. Dan zul je gaan voelen, dat je zelf toch ook wel iemand noodig hebt, om je hart eens tegen te luchten. En als je dien dan niet hebt en ook niet vinden kunt, zal je je daar erg miserabel onder gaan voelen. Ik kan er van meepraten, jongen, want ik ben er zelf óók zoo aan toe geweest. En 't is noodig voor 'n mensch, zoo nu en dan z'n hart eens te luchten, en niet altijd maar alles op te kroppen. Dat is voornamelijk de reden, waarom ik je zoo graag naar Kathleen toe wil hebben."

„Dan zal ik er heengaan. En ik zal haar zeggen, wat jij mij gezegd hebt."

„Doe dat. Ze is een kapitaal meisje, die Kathleen. Heel wat anders dan ik. Ze is een dochter van mijn broer, weet je. Zoo bij-de-hand als ik weet niet wat, en toch geen katje. En recht door zee — en ze be-

grijpt, dat alles in de wereld geen rozengeur en maneschijn kan zijn. Jelui zult prachtig samen kunnen opschieten."

No. 2

De getraliede deur van de gang knarste weer en de eerste gevangenen kwamen terug van hun middagmaal. Ze gingen hier en daar op den vloer zitten en rookten sigaretten en een groepje schoolde samen voor de cel, waarin Bob Terry en Todd Shannon zich bevonden. Ze gluurden nieuwsgierig naar binnen, maar vroegen niets.

Terry stond op en slenterde naar zijn houten kist aan het voeteneinde van het bed.

„Ik zal eens gaan pakken, Todd. Je hebt je lunch gemist..."

Het gezicht van den reus werd voor 'n oogenblik heel zacht.

„Tja," zei hij. „En ik zal jou missen — en heel erg ook."

DERDE HOOFDSTUK

Het inpakken van Bob Terry was een aandoenlijk simpel werkje. Uit de houten kist aan het voeteneinde van zijn bed nam hij zijn weinige bezittingen: overhemden, ondergoed, sokken, zakdoeken, een versleten jasje, een pijp en een blikken doosje, half-vol goedkope tabak. Zijn toiletartikelen bestonden uit een tandenborstel en een kam.

Hij legde alles op een gevangenis-jasje, dat hij op den vloer uitspreidde. Daarna nam hij de vier punten op en knoopte ze samen. Met een bitter glimlachje kwam hij overeind. „Mijn koffer is gepakt, Todd."

„Ja, ja. Ik ben machtig blij, dat je er uit moogt, jongen. We zijn goeie vrienden geweest."

„En dat zullen we blijven. Ik zal je op wachten, als jij zelf vrij komt."

„Dat zal het vrijkomen een boel plezieriger maken."

„En zul je 't me laten weten, als 't zoo ver is?"

„Secuur. Maar niet per brief. Ik vertrouw brieven niet. Kathleen zal 't wel te weten komen en die zal 't jou dan vertellen."

Bob fronste heel licht het voorhoofd. Dat voortdurend zinspelen op Kathleen irriteerde hem. Hij voelde niets geen behoefte, het meisje te leeren kennen of zelfs maar te zien te krijgen. Natuurlijk was Todd Shannon een te goed vriend voor hem geweest, dan dat hij hem zou kunnen krenken — en daarom was Terry besloten, het mensch ééns te gaan opzoeken en haar daarna te laten schieten.

Gedurende de weinige minuten, die nog moesten verstrijken, eer het namiddagwerk in de spinnerij weer zou beginnen, verzamelden de gevangenen, die Bob's cellen-blok bewoonden, zich voor zijn open deur. Ze vormden een wonderlijke verzameling van menschelijke wezens, maar toch kwamen het hellende voorhoofd, de gluisperige oogen en de wijkende kin, die in het volksgeloof zoo onafscheidelijk verbonden zijn met het begrip: misdadigheid, opvallend weinig onder hen voor. Deze mannen, die hier straffen moesten uitzitten, varieerend van twee jaar tot levenslang, vertoonden een bijna aandoenlijke overeenkomst, met die uit de wereld buiten de granieten muren. Ze zagen er verzorgd, rustig en bijna beschaafd uit. De eenige karakteristieke trek, die hen onderscheidde van de bewoners der stad buiten de muren was, dat ze fluisterend spraken. Heel hun doen en laten had iets gedempts.

Een zonnige vóór-voorjaarsdag op het landgoed „Groenendaal" te Heemstede.

Zij wisten, dat een uit hun midden de gevangenis zou gaan verlaten. Ze wisten geen bijzonderheden, want binnen de muren van een gevangenis worden persoonlijke inlichtingen evenmin gezocht als gegeven. Maar ze dromden samen rond de celdeur en mompelden gelukwensen met schorrije stemmen; sommigen waagden zelfs grapjes.

De sirene snierpte door de stille lucht. De gevangenen stroomden naar de gemeenschappelijke gang en vandaar naar de binnenplaats, op hun weg naar de spinnerij. Todd Shannon bleef draien bij zijn jongen vriend. Hij was meer van streek dan hij zichzelf wel wilde bekennen. Hij was verbaasd gesteld op Bob Terry, en had al plannen gemaakt om hem in de buitenwereld te ontvangen en welkom te heeten, wanneer de gevangenispoort zich eenmaal voor den jongen man zou openen. Maar diens invrijheidstelling had alles veranderd en Shannon maakte zich bezorgd over dezen jongen, die nu de wereld daarbuiten in moest, even eenzaam als hij eens de gevangenis was binnengekomen.

Shannon wist, wat Bob te wachten stond. Een ontslagen gevangene is een persoon, die gewoonlijk gevreesd en zelden vertrouwd wordt. Er was weinig kans op, dat men in wijderen kring Bob Terry zou kennen en beschouwen als den man, die 't slachtoffer was geworden van 'n grove vergissing der justitie; men zou niet weten of zich er niet om bekommeren, dat hij aan geen enkele misdaad schuldig was en dat de gemeenschap een bijna onmetelijke schuld met hem te vereffenen had. Al, wat de menschen zouden beseffen en onthouden, was, dat hij gedurende drie jaren in de groote staatsgevangenis opgesloten was geweest; het sinister brandmerk van ondergane straf was hem onuitwischaar ingedrukt.

Zij aan zij, met afgemeten passen, wandelde het zonderlinge paar de lange gang door, tot bij de zware deur, die toegang gaf tot de kantoren. Nu het oogenblik van scheiden gekomen was, scheen het hun toe, dat ze elkaar heel wat te zeggen hadden, maar dat ze geen woorden wisten, die het duidelijk zouden uitdrukken.

Bob Terry was zich bewust van een vreemdsoortige reactie. Op dit oogenblik van vertrek voelde hij iets als spijt, alsof hij een veilige haven, een vredig toevluchtsoord ging verlaten. Achteraf beschouwd, was het gevangenisleven op zichzelf nog niet zoo verschrikkelijk geweest; wat hem geknauwd had, was meer het ellendig besef, dat hij niet langer een zelfstandig menscheijk wezen was, dat ieder oogenblik van zijn tijd voor hem werd ingedeeld en geregeld, en dat hij volkomen machteloos daartegenover stond. Simeon Mason was een werkelijk humane directeur. De gevangenen hadden zeer weinig ruwheid te verdragen, en dat was dan nog het werk van de bewakers, die hun persoonlijke stemmingen op hen botvierden. Zelfs de straffen voor onwillige en opstandige gevangenen waren mild en genadig geweest. Maar er viel niet te ontsnappen aan de wetenschap, dat men geen vrij menscheijk wezen meer was; er viel niet te ontkomen aan de eigen gedachten...

Ze stonden elkaar zwiigend aan te kijken, daar bij de deur aan het eind van de gang. De reusachtige Todd Shannon liet een zwaren knuist op den schouder van zijn jongen vriend vallen.

„G'ndag, jongen.”

„Dag, Todd.”

„Ik zie je wel bij Kathleen, als 'k eruit kom.”

„Ja.”

„En — neem de dingen niet al te zwaar op, Bob.”

„Ik — och God, hoe kan ik anders?”

„Nee, luister nu eens...”

„Stil maar, ik zal zoet zijn.” Er was een grimmig lachje om Terry's mond, toen hij opkeek. „Tot ziens dan, Todd.”

Hun handen sloten ineen met vasten greep. Toen wendde Bob Terry zich, zonder nog een woord te

spreken, af. De cipier opende de deur voor hem en hij liep recht naar het kantoor van den directeur.

Hij ging niet onopgemerkt. Todd Shannon leunde tegen de zware tralies in de gang en staarde de tragische figuur na, die zich naar de deur bewoog, en naar de vrijheid. En Todd Shannon zag scherp. Hij zag meer dan de tengere, lichtgebogen gestalte van dien jongen man van acht-en-twintig jaar; hij zag meer dan het magere, diep-gegroefde gezicht, omlijst door zwart haar, dat aan de slapen voor den tijd begon te grijzen. Hij zag door de witte gevangenis-kleeding in de ontredderde ziel, en hij schudde zorgelijk het hoofd.

„Die jongen is niet, zooals hij wezen moet,” zei hij triest bij zichzelf. „Hij heeft alles tot het uiterste opgekropt, en er hoeft niet veel te ge-

Grillig gegroeide boomen op „Groenendaal”.

beuren, of er komt een verschrikkelijke uitbarsting. Ik hoop maar, dat hij eens gauw naar Kathleen en mijnheer Carmody gaat. Zij zullen hem opknappen, als eenig mensch ter wereld dat nog kan.”

Bob ging het kantoor van den directeur binnen en bleef daar onbeweeglijk staan. De vriendelijke man groette hem met een glimlach en wees naar een oud blauw serge pak, dat op zijn lessenaar lag.

„Dit is van jou, Terry. Als je dit nemen wilt, zullen we je wat geld geven. Of, als je dat liever wilt, kan je een nieuw pak krijgen en geen geld. Zie je, dat is zoo de regeling voor alle vertrekkende gevangenen; en het reglement heeft niet gerekend op menschen, die nooit hierheen gezonden hadden mogen worden.”

„Ik zal mijn oude pak nemen, mijnheer — en het geld.”

„Maar als je nu liever een nieuw hebt, kan ik je heel goed wat geld leenen.”

„Dank U, mijnheer. Ik zal er wel komen met mijn oude pak. Aan de mode hecht ik op 't oogenblik erg weinig gewicht.”

Hij verdween in een klein kamertje, dat aan het kantoor grensde, en kwam een paar minuten later weer te voorschijn. Het oude pak, dat zoo keurig gepast had, toen hij drie jaar geleden hier aankwam, hing nu slordig om zijn schouders, die een geheel anderen stand hadden aangenomen, en de jeugdige zwierigheid van snit, die in de oude dagen Bob's trots had uitgemaakt, scheen nu een droeve bespotting. De directeur stond op en keek hem aan.

„Je gaat nu heen, Terry. We weten allemaal, dat er een verschrikkelijke fout aan je begaan is. Maar laat dat je niet blijvend verbitteren. Geef de gemeenschap een kans om het gedane onrecht aan je goed te maken.”

De oogen van den jongen man staarden vaag voor zich uit. Hij voelde zich ongedurig en ellendig. Hij was niet in de stemming voor gepreek. Hij was dezen man dankbaar voor zijn vriendelijkheid en zijn goede bedoelingen, maar het eenige,

waaraan hij op het oogenblik behoefte had, was: met rust gelaten te worden. In één oogenblik was zijn heele voorstelling van de toekomst en het leven omver geworpen. Deze drie lange jaren had hij in de bitterheid van zijn hart plannen gemaakt voor een toekomst, waarin de smet en de schande van een verblijf in de gevangenis voor altijd op hem zouden blijven rusten. Nu stond hij op 't punt de wereld in te gaan, vrijgesproken van alle schuld en in zijn volle eer hersteld, en hij had nog geen tijd gehad, zijn gedachten en verwachtingen hierbij aan te passen. En zoo luisterde hij in beleefd en ietwat dof stilzwijgen naar de toespraak van den directeur. Eindelijk zweeg de vriendelijke stem. Terry sprak, zonder op te kijken:

„Dank U, mijnheer.”

„Je hebt niet eens geluisterd, is 't wel?”

„Toch wel, mijnheer.”

„Goed dan...” De directeur zuchtte. „Ik kan niet zeggen, dat ik je gedrag al te zeer kan afkeuren.” Hij tastte in zijn zak. „Hier is een kaartje naar huis. De bus staat buiten en zal je naar het station brengen. Vaarwel, m'n jongen.”

„Dag mijnheer. U is heel goed voor mij geweest.”

„Ik vraag me af, of dat mogelijk is — in een gevangenis? Het ga je goed, Terry. En als je ooit eens behoefte voelt aan een vertrouwelijk gesprek met iemand, die werkelijk met je begaan is...”

„Goede hemel! Mijnheer... ik hoop nooit meer iemand te ontmoeten, die met me begaan is. Ik vraag U excuus, mijnheer. Ik bedoelde dat niet, zooals ik het daar zei. Ik zal nu maar gaan...” Hij keerde zich om en wankelde de kamer uit, en juist toen hij door de hoofdepoort de wereld daarbuiten wilde ingaan, riep een schorre stem hem aan vanuit de getraliede gang.

„Hallo! Maat!”

Bob keerde zich om. De massieve, zwaargespierde gestalte van Todd Shannon stond tegen de tralies gedrukt.

„Kom eens hier, Terry.”

Voor het laatst klonken Terry's voetstappen hol op den betonnen vloer. Hij kwam tot heel dicht bij zijn celgenoot, en de groote man stak hem door de tralies een pakje toe, slordig in krantenpapier gewikkeld.

„Pak aan, jongen. 't Is in orde. De directeur heeft gezegd, dat ik 't je geven kon.”

Terry werd verward en verlegen. „Je had me werkelijk niets mogen geven, Todd.”

„Alleen maar 'n klein aandenken. Da's alles. Neem 't maar mee, en als je je eens erg beroerd voelt — dan kijk je er maar eens naar en denk, je maar eens aan wat ik je verteld heb. Ik denk dat je 't wel aardig zult vinden.”

Bob had er behoefte aan, zijn ontroerde dankbaarheid in woorden uit te drukken — maar de woorden wilden niet komen. Hij keek op, stotterde iets, en toen kwam er een mist voor zijn oogen.

Hij draaide zich op zijn hielen om en liep vlug de gang door naar de poort. Het oude, zwierige pak van blauw serge fladderde om zijn magere gestalte. In zijn linker arm hield hij het gevangenisbundeltje — zijn bagage; in zijn rechterhand het geschenk van zijn eenigen vriend. Hij stapte vlug door de poort — toen, zonder zich ervan bewust te zijn, dat hij dat deed, bleef hij stilstaan en zag met ingehouden adem om zich heen.

De zon scheen. Van de plek waar hij stond, kon Terry het breede panorama overzien van een groene vallei, doorsneden door een zilverige rivier, die traag kronkelde tusschen rijke landerijen door. Links in de verte hing een nevel van rook over de groote stad, de hoofdstad van den Staat. Automobielen snorden voorbij; de menschen lachten en praatten zorgeloos met elkaar. In het veld riepen twee boerenjongens elkaar vroolijk iets toe.

Wordt voortgezet.

VROUWENLEVEN

Origineele toque van witte en zwarte zijde.

Puntjes op de i

GOEDE RAAD

„Goede raad is duur” zegt het spreekwoord. Maar wordt ons niet zoo veel goede raad, geheel gratis, aangeboden, dat we hem eerder heel goedkoop zouden willen noemen? De vraag is echter: Is het wel goede raad, dien we zoo gemakkelijk kunnen krijgen en.... willen we eigenlijk wel goeden raad?

We vragen wel eens om raad, maar dan hebben we zelf al een antwoord gevormd en we den raadgever, wanneer zijn opinie niet overeenkomt met de onze! We vragen om raad enkel en alleen om onze eigen meening te hooren bevestigen. Gebeurt dit, dan wordt het geloof in het eigene juiste inzicht er te sterker door, gebeurt het niet, dan pleit dit ten nadeele van dengene, wiens denkwijze niet overeenkomt met de onze. We willen geen goeden raad, we willen alleen maar steun en sterkte en meer overtuiging bij datgene, waaromtrent we nog in twijfel staan. Wordt dit ons gegeven, misschien uit gemakzucht, misschien omdat de raadgever duidelijk voelt wat er van hem wordt verlangd, dan zijn we tevreden, dan zijn we er van overtuigd goed geraden te zijn.

Meestal zullen we die voldoening hebben, want er behoort moed toe en ware vriendschap om tegen iemands gezindheid in te gaan. En daarom blijft het spreekwoord nog altijd waar:

„Goede raad is duur.”

C. M.

Nog steeds kleine Hoedjes!

We kunnen er nog geen afstand van doen! Ook in het nieuwe seizoen zullen nog hoofdzakelijk kleine hoedjes worden gedragen. Maar de verscheidenheid is grooter geworden. Evenals er meer teekening is gekomen in de lijn der japonnen, zoo hebben ook de hoeden gewonnen aan verscheidenheid van vorm en garneering.

Er zijn modellen, nauwsluitend en laag neer-

hangend over de ooren, die aan boerinnekapjes doen denken, maar er zijn ook sierlijke modelletjes, gegarneerd met een groote bloem, die vaak is aangebracht aan den binnenkant van den rand, ter linkerzijde.

Er zijn Parijsche voorjaarsmodellen van zwart en wit alpaca-stroo, zwart aan den bovenkant en wit aan de binnenzijde, waarmee een zeer elegant effect wordt verkregen. De van voren omgeslagen rand vertoont daar de witte achterzijde van het stroo, welke ook aan weerskanten van het gelaat, waar het stroo in golvende lijnen is gedrapeerd, hier en daar lichtend te voorschijn komt.

Een kunstwerk van zacht beige en paarse zijde.

Aardige, soepele modelletjes worden er gelanceerd voor jonge meisjes: kleine hoedjes — eigenlijk meer mutsjes — van zijden tricot, met van voren omgeslagen rand; baretten van soepel stroo, met een los omgeknoopten rand van zijde, die harmonieeren moet met de garneering van mantel of japon, ofwel waarvan het patroon wordt weergevonden bij de zijden das.

Bij tailleurs worden nauwsluitende, kleine hoedjes gedragen, zooals dat van onze eerste afbeelding. Deze toque is op origineele wijze samengesteld van witte en zwarte geribde zijde.

Onze tweede afbeelding vertoont een creatie van het modehuis Helene le Cocq, een kunstwerk van zacht beige en paarse zijde.

Van hetzelfde modehuis is het elegante hoedje, samengesteld uit zwart stroo en zwart zijden lint, met een speld van glinsterende strass-steenen op de terzijde neerhangende linten.

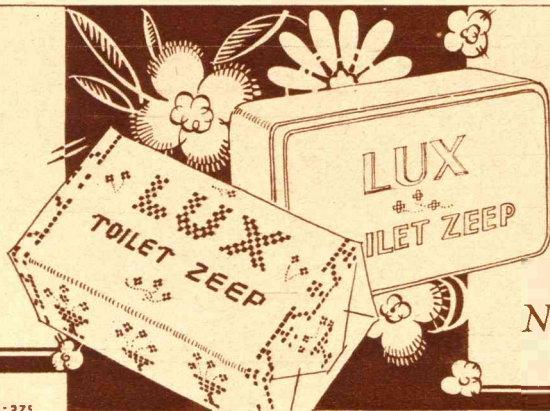
P. D.

NIEUWE KAPSELS — Zooals wel te voorzien was, heeft het langer worden der japonnen grooten invloed op de verschillende mode-onderdeelen uitgeoefend. In 't bijzonder op het kapsel. Het grappige, maar weinig flatteuse jongenskopje heeft plaats moeten maken voor meer gecompliceerde kapsels welke zich beter bij de moderne toiletten aanpassen. In vele gevallen wordt het geschoren halsje weer door vlechten of een bescheiden haarwring bedekt. Ook zien we weer kammen en spelden. Van deze mode-attributen wordt veel werk gemaakt. Zij zijn meestal van schildpad, versierd met pareltjes of simeli-stentjes, soms geheel van zilver of wel vervaardigd van groote geslepen steenen en vormen, vooral bij avondtoiletten, de „finishing touch” van 't kapsel. *Marquerite.*

Een elegante combinatie van zwart stroo en zwart zijden lint, met speld van glinsterende steenen.

Deze nieuwe heerlijke zeep is prachtig wit van kleur, welriekend van geur en geeft een overvloedig schuim.

Neem nog heden proef! Slechts 25 cents per tablet.

LUX

TOILET ZEEP

N. V. DE LEVER'S ZEEP MAATSCHAPPIJ, VLAARDINGEN

Ajax kampioen van afdeling I. Het elftal, dat Zondag door een 3-0 overwinning op Sparta den kampioentitel behaalde. Staande v.l.n.r. Volkers, Bonneveld (invaller voor De Boer), v. Kol, Andriessen, Strijbosch, Mulders. Knielend: Diepenveen, Schetters, ten Have, Martens en v. Reenen.

SPORT VAN ZONDAG

AJAX KAMPIOEN

Het is Zondag een goede dag voor het Amsterdamsche voetbal geweest. Ajax won met 3-0 van Sparta en de vreugde van den grooten Ajaciden-aanhang werd nog verhoogd, toen op den Middenweg de uitslag van den wedstrijd Haarlem—A.D.O. aanstond. Ajax is thans kampioen. Het resultaat van den laatsten wedstrijd tegen H.B.S. in Den Haag kan hierin geen verandering meer brengen.

Ajax heeft den wedstrijd tegen Sparta in De Meer verdiend gewonnen. Eigenlijk is het spel der Rotterdammers, vooral dat van hun aanval, ons danig tegengevallen. Dit blijkt allereerst wel uit de nul, welke de Spartanen achter hun naam kregen, doch voorts ook uit het feit, dat de bezoekers eerst tien minuten vóór het einde de eerste behoorlijke kans tot scoren kregen, welke door den linksbinnen door overschieten werd verknoeid. Overigens had de Amsterdamsche verdediging, waarin van Kol nog wel op halve kracht speelde, niet veel moeite met hun tegenstanders. Ajax begon bijzonder enthousiast, doch in de tweede helft bleken de gastheeren het snelle tempo van voor de rust niet te kunnen volhouden, waaraan het nadeel van den sterken wind ook niet vreemd was. Geruimen tijd bleef er spanning ten opzichte van de

terrein. Een spannend slot van een spannend competitie-seizoen. Wat de uitslag zal zijn? Wij weten het niet, maar dat het Zondag te Haarlem niet aan belangstelling voor dezen wedstrijd zal ontbreken, kunnen wij wel voor zeker aannemen.

Tenslotte nog een paar regels over Montevideo. Het vonnis heeft zich in den loop der vorige week voltrokken en wij verheugen ons er over, dat ook Holland tenslotte tot het groote aantal landen is gaan behooren, dat van dit snoepreisje heeft

vraag of de Spartanen er in zouden slagen tegen te scoren. Dit geschiedde door het doorzichtige spel van den Rotterdamschen aanval niet en toen tien minuten vóór tijd één der achterspelers van Sparta door Volkers dusdanig in het nauw werd gedreven, dat hij keihard in eigen doel schoot, was de overwinning voor onze stadgenooten een voldongen feit. De uitslag van den wedstrijd in de Spaarnestad was toen nog niet bekend. Een kwartier later bereikte de vreugde haar hoogtepunt.

De wedstrijden in afdeling II waren van het hoogste belang. De zebra's behaalden een mooie overwinning in Den Haag op H.V.V. en daar Z.F.C. met E.D.O. korte metten maakte, is een beslissingswedstrijd tusschen zebra's en Zaankanters noodzakelijk. Deze ontmoeting zal aanstaanden Zondag plaatsvinden te Haarlem op het H.F.C.-

zien. Zij zouden dit echter hoogstwaarschijnlijk niet doen wanneer zij precies wisten hoe de zaken er over 't algemeen hier voorstaan. Welke voetbalspelers zullen hier door hun werkgevers(sters) in de gelegenheid worden gesteld er een paar maanden tusschenuit te trekken? Men schermt van voorstanders zijde wel met verbluffende getallen, doch zoo nu en dan komt er al eens één uit den hoek, die ons vertelt, dat hij niet tot de gelukkigen zou hebben behoord. Wij maken ons sterk, dat dit getal tegen het moment van vertrek even verbluffend zou zijn geweest als de cijfers, waar mede men zoo gemakkelijk voor den dag is gekomen.

En dan de hoofdzaak! Voetballen in Zuid-Amerika met vergoeding van loonderving voor een paar maanden is geen amateurisme meer. Wij verklaren

Hoe Ajax van Sparta won. Aardig moment voor het Rotterdamsche doel, waar Strijbosch en v. Zwieten toesien, hoe Cohen een hoogen voorzet verwerkt.

Z.F.C. klopt E.D.O. in Zaandam met 4-1. Mede door de overwinning van Blauw Wit is thans een beslissingswedstrijd tusschen Zaankanters en Zebra's noodzakelijk. Kiekje uit den wedstrijd van Zondag j.l. in het Haarlemsche doelgebied.

afgezien, al is dit verheugen dan ook niet geheel onverdeeld.

Inderdaad Uruguay is naar Parijs getrokken en naar Amsterdam en niet geheel onterecht roepen deze Zuid-Amerikanen thans ach en wee, dat geen Europeaan zich straks in Montevideo zal laten

dit onomwonden. Afgezien nog van het feit, dat het nagenoeg niemand, die een positie van eenige beteekenis bekleedt, zal gelukken zich twee maanden voor een enkelen voetbalwedstrijd vrij te maken, dient de K.N.V.B. verre te blijven van het glibberige pad, waarop het pseudo-amateurisme zich thans reeds in verschillende deelen van ons land beweegt. Men schijnt het in Den Haag te tolereeren, dat spelers van vereenigingszijde per Zondag één of meerdere rijksdaalders in baar geld ontvangen tot derving van hun kosten voor reis en verblijf. Wanneer de K.N.V.B. noodzakelijkerwijze in Zuid-Amerika onder vrijwel dezelfde omstandigheden had laten voetballen, zou dit kwaad nog veel grootere vormen aangenomen hebben.

Thans, nu het amateuristische standpunt van voorzitter Kips heeft gezegevierd, vertrouwen wij, dat binnen niet al te langen tijd het mes ook in deze niet zeer welriekende wonde zal worden gezet.

Het is jammer voor Petrone, Scarone, Andrade en hun kornuiten, dat zij Nederland nog niet eens voetballen mogen leeren, doch het besluit van de K.N.V.B.-bestuurderen schijnt ons in gegeven omstandigheden het allerbeste.

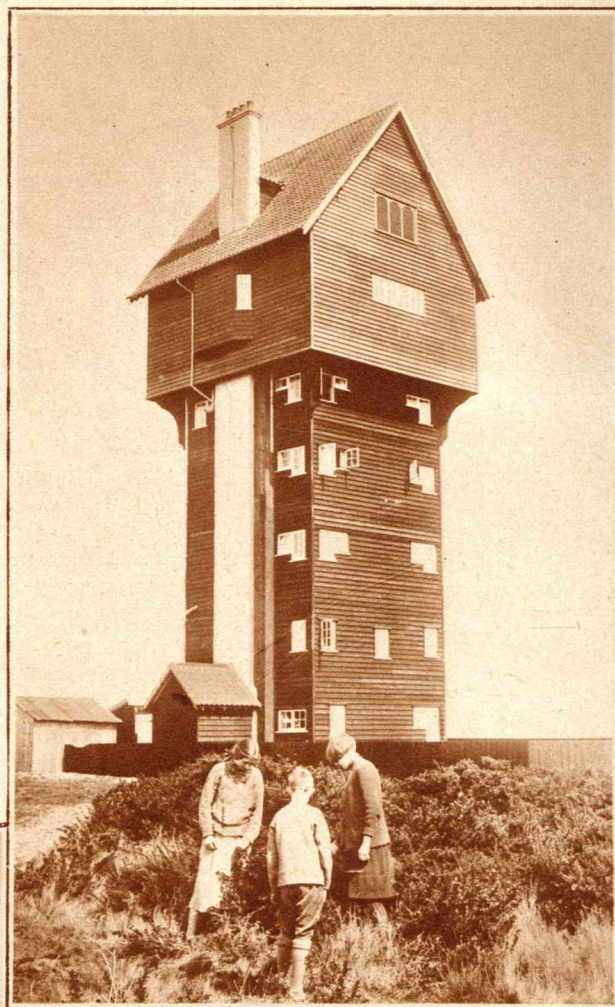
Een belangrijke wedstrijd van Blauw Wit in Den Haag. De H.V.V.-verdediging moet 'alle zeilen bijzetten', om een Amsterdamsch doelpunt te voorkomen.

De 25 K.M. wandeltocht van de A.V.A.C. als training voor den straks te houden 75 K.M. rit. — De deelnemers onderweg.

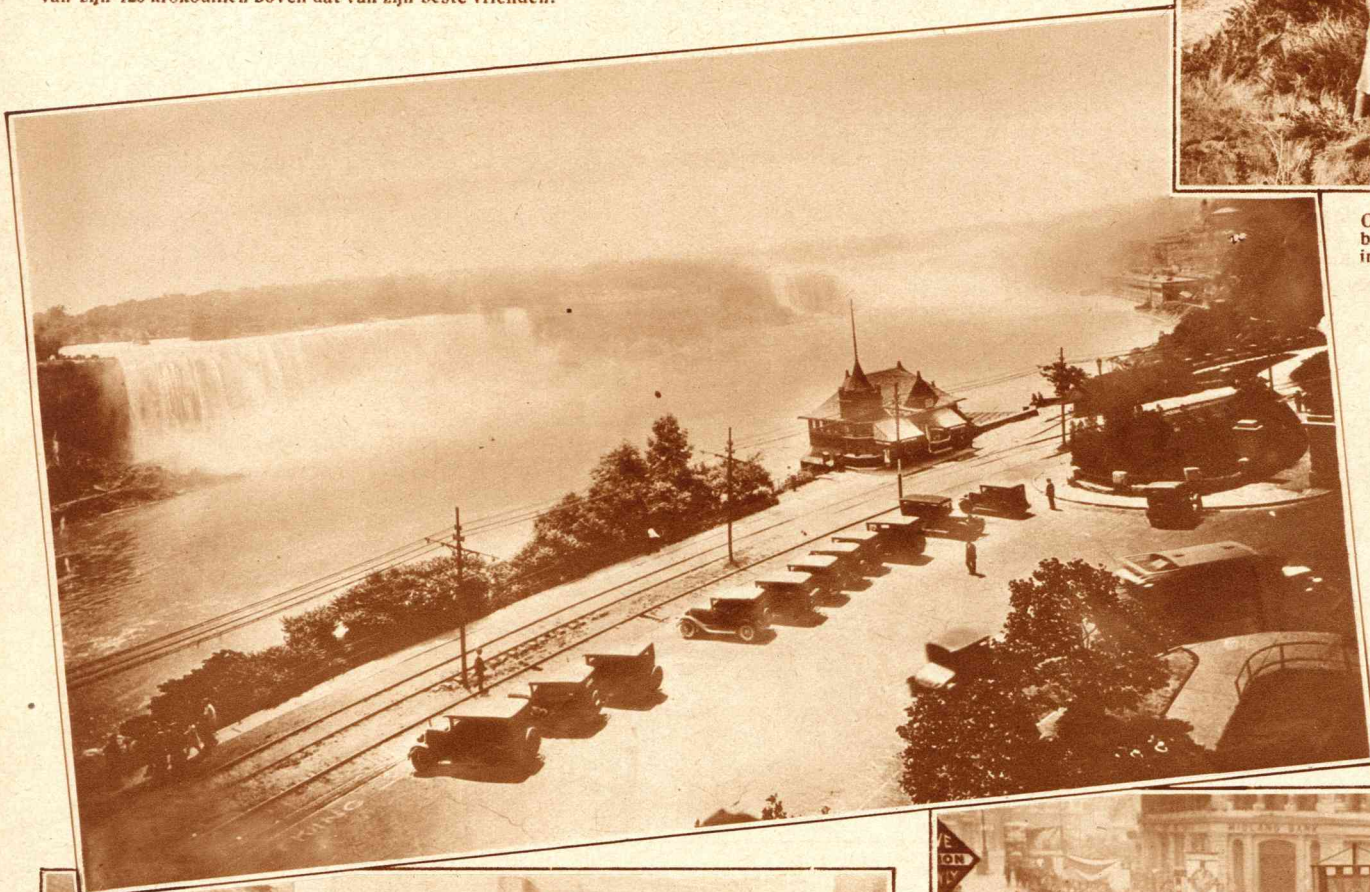

De Amerikaansche kapitein Wall verkiest het gezelschap van zijn 120 krokodillen boven dat van zijn beste vrienden.

Op het Engelsche platteland treft men evenals bij ons vele watertorens aan. Maar een die is ingericht als woonhuis is wel een zeldzaamheid.

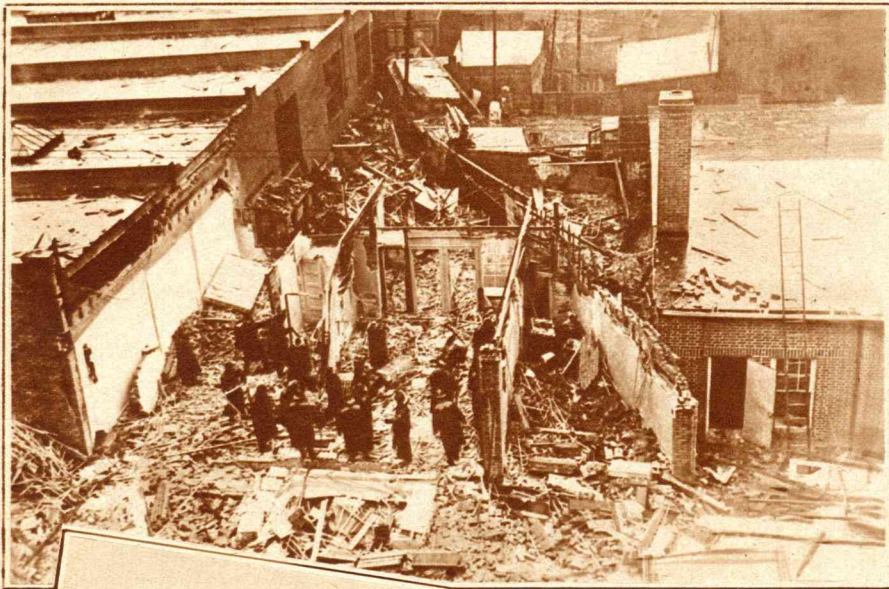
ALLERLEI FOTO'S UIT HET BUITENLAND

„Niagara-watervallen; allen uitstappen.“ Een foto van het kleine station in de onmiddellijke nabijheid der beroemde watervallen.

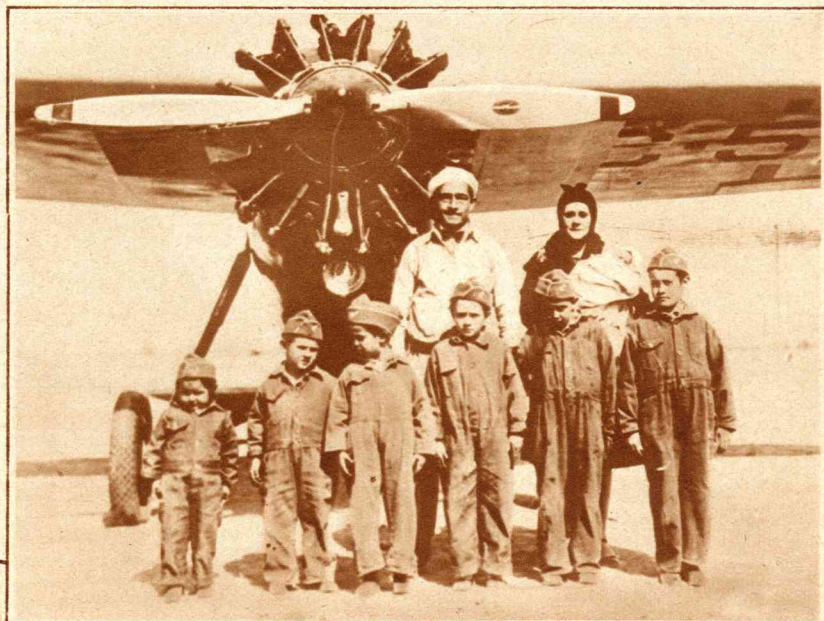

De geestelijkheid der Angelijsche Kerk demonstreert door de straten van Londen voor den vrede, ter gelegenheid der Vlootconferentie.

Een merkwaardige foto van de z.g. Eton-boys. De leerlingen van de beroemde Engelsche kostschool houden in hun traditioneel costume ochtendparade.

Te Brooklyn had in een garage een gasontploffing plaats met het noodlottig gevolg, dat een school aan de overzijde van de straat werd verwoest. Dertig kinderen bekwamen dodelijke kwetsuren.

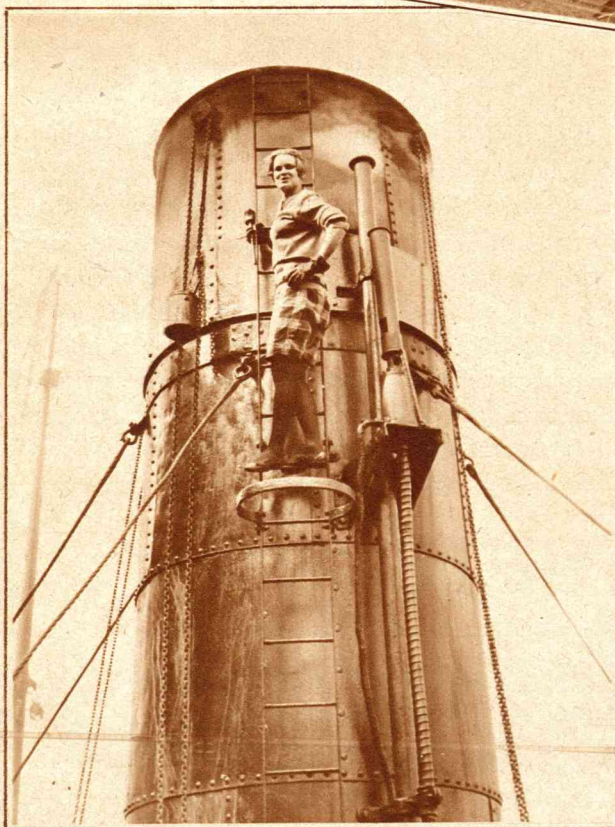
Het Mexicaansche echtpaar Luis Reys maakt voor familieuitstapjes alleen nog maar van de vliegmachine gebruik.

De jaarlijksche Leipziger Messe is wederom geopend. Een overzicht van de terreinen.

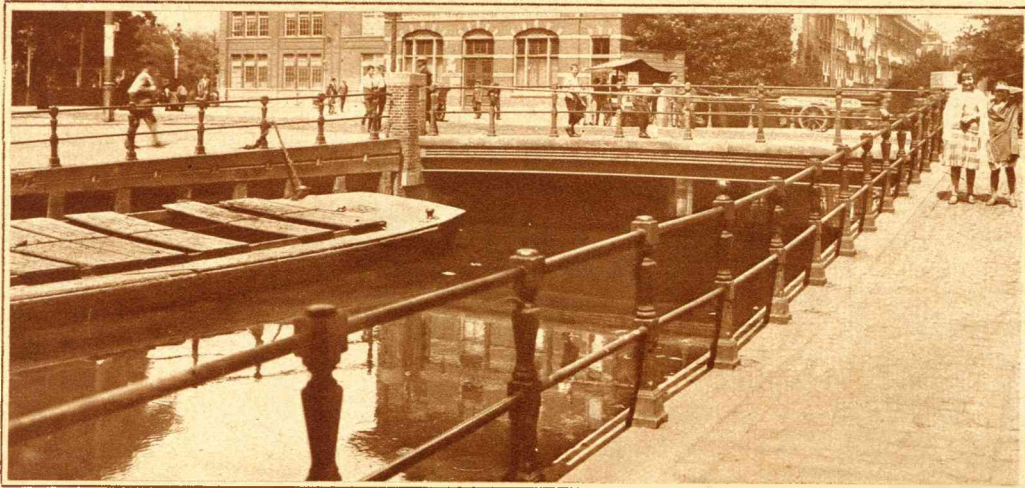
Een goede reclame op de Leipziger Messe. Een reuzen-prullemand van een mandenfabriek.

Een Russisch meisje, uit Sisran aan den bovenloop van de Wolga, is de wijde wereld ingetrokken en heeft dienst genomen op een Russisch vrachtschip. De Londenaren hebben haar kunnen bewonderen, toen zij in de haven van de Engelsche hoofdstad bezig was, de pijpen van haar schip te reinigen.

Lente in het hooggebergte.

Brug bij de Hillegaertstraat.

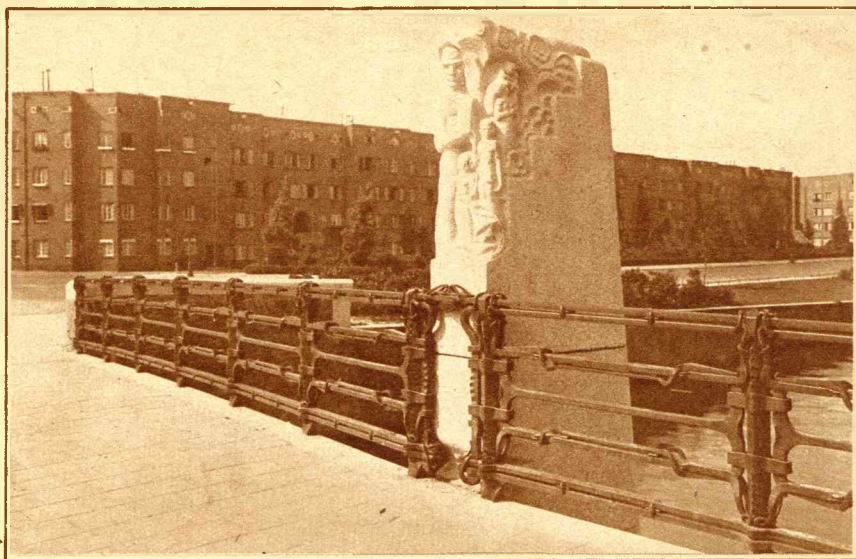
BRUGVERSIERING

Naar aanleiding van ons artikel „Over de Amsterdamsche Bruggen”, zijn wij door de welwillendheid van den heer ir. Biemont, chef afd. Bruggen bij Publieke Werken, in de gelegenheid hier eenige details van brugversiering in te publiceeren. De artistieke leiding van dit voor het stadsbeeld zoo belangrijke onderdeel berust bij architect Piet Kramer, die er zoo ook het zijne toe bijdraagt de vaderlandsche smeedkunst in eere te herstellen.

Hierboven: Een voorbeeld van een smakeloos hekje (Lijnbaan-gracht voor de Westerstraat).

Een moderne versiering (Keizersgracht).

Brug bij de Hillegaertstraat, met beeldhouwwerk van Hildo Krop.

Dr. H. NANNING's Zetpillen tegen Aambeien

werken pijnstillend en genezen in korten tijd de ontstoken slijmvliezen. De

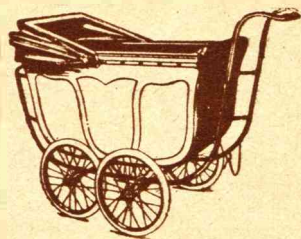
maakt het inbrengen zeer gemakkelijk. Verkrijgbaar bij alle Apothekers en Drogisten à f 1.75 per doosje van 12 stuks.

Doelmatige publicatie

van uw zakennieuws
is van groot belang

voor uw onderneming

„THE MARMET”

De „Lichtste Wagen” der wereld.

Alléén verkrijgbaar bij

P. F. L. DE RIDDER
alleen Hartenstr., Amsterdam

OPRUIMING :
Kinderwagens vanaf f 22.50
Vouww. m. kap „ - 15.—

Doofheid

en oorsuizen, ook ouderdomsdoofheid, oorverkalking, loopende ooren, brommen, suizen, fluiten, geraas in het hoofd, enz. DE genezing. Vraagt kostel. brochure nr. 6.

S. WIJNBURG

Oosterpark 45, Amsterdam

UITSLAG VAN ONZE PRIJSVRAAG IN No. 48

Veel, veel kleiner is het aantal inzendingen geweest, dat wij op deze prijsvraag hebben mogen ontvangen. Maar ook het getal goede oplossingen was in verhouding beduidend geringer dan wij gewend waren bij vroegere prijsvragen. Een duidelijk blijk dat ook de opgave nogal moeilijk was en zware eischen stelde aan inzicht en vindingrijkheid onzer lezers. En toch, was het nu wel zoo ingewikkeld? De oude rentenier (A) drinkt natuurlijk zijn glaasje wijn, de landlooper (B) moet zich tevreden stellen met klaren eendenwijn uit de pomp, de deftige meneer met hoogen hoed (C) doet het niet minder dan met champagne, het boertje (D) drinkt bij voorkeur citroen op brandewijn en de sportsman (E) die geen alcohol gebruiken mag grijpt naar het glas limonade met het rietje, en zoo vervolgens. In het kort komt het hierop neer, dat de juiste oplossing is A-7, B-9, C-8, D-4, E-2, F-10, G-1, H-5, I-3 en J-6.

DRIE FIETSEN

zijn verloot onder de inzenders van deze oplossing met het gevolg, dat een fiets is toegewezen aan

den heer J. VAN BOEYEN, Leeuwenhoekstraat 38, Hilversum; den heer H. P. YDO, Aalsmeerweg 27¹, Amsterdam (West); den heer N. D. STELLING, Julianastraat 35, Koog a. d. Zaan.

Dezer dagen zal aan ieder dezer heeren een fiets worden toegezonden.

MIJNHARDT'S

laxeer-
tabletten

werken
zacht en zeker

